Viața studențească

REVISTA A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA
12 PAGINI • 0,50 LEI • ANUL XII • NR. 5 (214) • SÎMBĂTĂ 4.II.1967

Revista noastră urează tuturor studenților VACANȚĂ PLĂCUTĂ!



Panou decorativ — de Veronica BUCUR, anul VI Textile.

Numărul de față este ilustrat cu reproduceri după lucrările din acest an ale unor studenți de la Institutul de arte plastice „N. Grigorescu"-București.

Fotografiile : Emil COJOCARU

Studiantina

CALIGRAFIE PE ZĂPEZILE VACANȚEI

Niciodată orele nu au fost mai intense, mai dense. Ni se făcuse somn de atîta liniște și neliniște. Ne dureau ochii și genele. Aveam litere și cifre pe pleoape, pe degete. A fost o zi lungă sau o noapte albă ? Examenele au rămas în urmă ca niște cercuri de foc.

Am devenit mai subțiri, mai fragili, printre cărți și conspecte. Ne-am spiritualizat, ne-am abstractizat. Se simte nevoie de calciu, de fosfor, de hohote de rîs, de sunete. Se simte nevoie de oxigen. Trebuie să ne refacem celulele. Munților, dați-ne trupul vostru ! Zăpezilor, creșteți pînă în albul ochilor ! Literele ne cad de pe degete, de pe pleoape și se tipăresc pe zăpezi, ca niște cursuri despre puritate și sănătate.

In sfîrșit, avem timp numai pentru... timp liber. Ce relaxare activă un film, o piesă de teatru, un concert de muzică preclasică ! Avem mai mult timp unii pentru alții și ne intîlnim, întîlniri de dragoste. Alunecăm pe schiuri, pe sănii, pe zăpezi, pe lacuri de gheață, în această perpetuă dimineață — vacanța ! Cabanele, vilele, focurile, poveștile... Iarna e o întoarcere la copilărie.

Ieșim din cercuri, din cercurile noastre de gravitate și luciditate. E liniște. Ninge.

A. ULMEANU

STUDENTUL ȘI CURAJUL OPINIEI

Realitatea vieții noastre universitare oferă exemplul unor opinii personale ferme ? Există o relație între opinia personală și opinia publică ? Dacă da, cum contribuie ea la formarea individului și cum o vedeți reflectată în mediul studențesc ? Se poate vorbi despre curajul opiniei ca o trăsătură caracteristică a studentului zilelor noastre ? E aceasta și o chestiune de psihologie și, cu timpul, de profesie ? Poate crea opinia colectivității esența unei opinii personale ? Se poate educa curajul opiniei și cum ? Poate fi judecată uneori deformația profesională din punct de vedere al opiniei ? În ce măsură o putem considera ca expresie a noului, ca factor de progres social ?

Sînt întrebări pe care ni le-am pus și, la rîndul nostru, le-am adresat unor personalități ale vieții noastre culturale și științifice, unor studenți de la diferite facultăți din Capitală, pornind de la ideea că socialismul oferă pe lîngă condițiile materiale ale realizării împlinirii personale și pe cele de ordin moral și spiritual, în sensul afirmării majore și plenare a individului în cadrul societății românești socialiste.

Firește că interlocutorii noștri nu elucidează în cuvîntul lor această vastă temă privind curajul opiniei studentului. Răspunsurile lor rămîn însă ca un prolog și în același timp ca o invitație la cuvînt pe care o adresăm cititorilor noștri.

Întrebări din care pot deriva o multitudine de alte întrebări și răspunsuri privitoare la curajul opiniei. Și unde în altă parte ar trebui să se manifeste mai dens, mai pregnant, dacă nu în dezbaterile care se iscă în cadrul seminariilor, în adunările organizației de tineret, în însăși viața grupei, într-un cuvînt, în întreaga activitate de zi cu zi a studentului ?.

Și valabilitatea, eficiența opiniei stă în justețea și competența cu care sînt susținute punctele de vedere, în fundamentarea lor.

(Citiți răspunsurile la ancheta noastră — organizată de Marta CUIBUS și C. DUICA — în paginile 6—7)

Un domeniu în care conlucrarea asociațiilor cu factorii răspunzători e încă în suferință:

ASISTENȚA SANITARĂ

Iată-ne în preajma unei importante aniversări! Nu peste mult timp, se va împlini un an de la Consfătuirea comună a Ministerului Învățămîntului, Ministerului Sănătății și U.A.S.R., al cărei scop a fost dezbaterea problemelor stringente de asistență medicală pentru studenți, dezbatere încheiată cu un plan de măsuri.

Așa cum deseori în astfel de ocazii se obișnuiește, ne-am propus și noi astăzi să aruncăm o privire — nu tocmai fugitivă — asupra concluziilor desprinse atunci, să confruntăm apoi obiectivele stabilite spre realizare cu realitatea și, evident, să trecem la un bilanț...

Boală lungă de-un an

Se va studia modificarea normativelor în vigoare, au hotărît de comun acord forurile participante, **deoarece, pe de o parte, numărul** studenților crescînd personalul sanitar încadrat efectiv nu mai poate face față solicitărilor, iar, pe de alta, colectivele studențești, cu un anume specific, cer orientarea sistemului de asistență medicală mai mult în sens profilactic.

Dar... Amintitul punct din program a rămas tot nou născut scîncind în fașă. Mai mult decît atît, Ministerul Sănătății n-a încadrat în unele locuri nici măcar personalul impus de normativul existent.

În preventoriul T.B.C. din Capitală tot un singur medic lucrează, deși schema prevede trei posturi, la preventoriul T.B.C. din Iași, cu 100 de paturi, nu există **din 1964** medic specialist ftiziolog. În același centru universitar Iași, volumul de muncă depășește posibilitățile unicului medic al cabinetului radiologic; spitalul studențesc din Capitală duce lipsă de personal superior la dermatologie, interne, radiologie. Cabinetul stomatologic din Petroșani — foarte bine utilat — stă închis de 3 ani de zile! (După toate probabilitățile absolventul specialist repartizat aici va fi cooptat de spitalul din localitate...)

S-a vorbit foarte mult despre „greutățile obiective" ale Ministerului Sănătății — medicii din regiuni neînscriindu-se la examenele de concurs (pentru Iași și **București !!!**). Să le acordăm, deci, **creditul care se impune** și să trecem la un subiect ceva mai simplu: **„Carnetul de sănătate al studentului".**

Acest carnet, întocmit anume spre a urmări dezvoltarea fizică a tînărului, examenele complexe efectuate, evoluția unor boli, scutirile medicale acordate, trebuia să fie introdus de cel puțin cîteva luni; dar în momentul de față prototipul stă într-unul din sertarele Ministerului Sănătății și așteaptă, bineînțeles, să fie avizat! Credem că nu mai este cazul să recurgem la vreun comentariu!

„Întolerabilul" trecut cu vederea nu devine tolerabil

Așa cum era de așteptat, unul din subiectele pe larg abordate în consfătuire **a fost spațiul și dotarea materială a unităților sanitare;** și tot așa cum era de așteptat, în planul de măsuri concrete a figurat **„remedierea lipsurilor".** Însă, cum nu mai era de dorit, realizări esențiale cam întîrzie să se arate...

Unanim s-a declarat atunci că situația spitalului studențesc din Capitală e **„fără precedent și intolerabilă": „Unicul caz în care se încalcă orice reguli de igienă și spitalizare, bolnavi internați circulînd pe aceleași uși cu locatarii".** Dar **nici un for** n-a obținut extinderea de spațiu prin evacuarea persoanelor care au ocupat abuziv clădirile repartizate **acestei instituții,** nu s-a îngrijit cu adevărat de reabilitarea instituției ca spital și integrarea ei în rîndul spitalelor adevărate...

Toată lumea s-a mulțumit să poarte nesfîrșite discuții, să aibă întrevederi peste întrevederi, să expedieze și să înregistreze adrese și circulare, **astfel încît** „intolerabila stare" continuă să rămînă, **cu bunăștiința a două ministere,** mai departe „intolerabilă"...

E foarte adevărat că în unele cazuri s-au luat măsuri. Am fi nedrepți dacă n-am observa strădaniile care se depun cîteodată...

Al doilea complex stomatologic din Capitală, de pildă, planificat să se deschidă în cursul anului 1966, era cît pe-aci să intre în funcțiune: Ministerul Sănătății a livrat aparatura, comisia socială a U.A.S.R. a găsit și un local — unul din căminele Arhitecturii. Noroc că Ministerul Învățămîntului care, revenind asupra propriei hotărîri de a ceda localul ales, a făcut „mat" directorul spitalului studențesc, punîndu-l în imposibilitate să instaleze cabinetul. Bineînțeles că acum se așteaptă ca Ministerul Sănătății să-și ia înapoi „complexul", pînă nu prinde de veste Ministerul Finanțelor că zeci de aparate zac încuiate fără să-și afle de luni de zile întrebuințarea! Ca să nu mai amintim de noul și modernul aparat Röentgen de la preventoriul T.B.C., care stă de 3 luni într-o ladă, în vreme ce medicii specialiști nu pot examina bolnavii ce îi au sub supraveghere din pricina că aparatul instalat e defect...

Erau pe cînd nu s-au zărit...

Se mai vorbea anul trecut și despre **„elaborarea unor instrucțiuni comune" în legătură cu funcționarea unităților sanitare studențești, despre înlocuirea unor cadre medicale mai puțin pregătite sau care nu-și dau interesul, despre înființarea unor infirmerii centralizate în fiecare centru universitar.** Și despre altele. Cu părere de rău trebuie să constatăm că nici aici nu s-au înregistrat progrese!

Amintitele instrucțiuni au fost elaborate, e drept, dar au început să se plimbe de colo-colo după avize; acum poposesc la Ministerul Sănătății și nimeni nu poate ști cît va mai întîrzia „ratificarea" lor. În nici un centru universitar din țară n-a luat ființă nici o „infirmerie centralizată" și nici nu se mai pomenește ceva despre asta.

Cadre medicale necorespunzătoare ocupă încă posturile din care s-a hotărît a fi demise. La Craiova, de exemplu, medicii Dabija, Bumbăcescu, încadrați la dispensar, nu au fost înlocuiți, deși aceasta era una din măsurile ce trebuiau duse la îndeplinire după controlul brigăzii U.A.S.R., M.S.P.S. și M.I.; și astăzi doctorul Ionescu, medic primar al preventoriului studențesc din București, nu și-a efectuat transferul (ținînd blocat postul), deși lucrează în altă parte.

După cum ne informează studenții petroșeneni, și confirmă șeful comisiei sociale a C.U.A.S., Gheorghe Rancea, medicii desemnați de policlinica oraș să deservească cabinetul studențesc zilnic între orele 8—10 dimineața nu-și fac datoria (în cel mai fericit caz pot fi prezenți o oră pe zi, între 9 și 10!). La policlinica studențească din Cluj, în serviciul de fizioterapie, doctorul Pașca de asemenea nu respectă orele de program, face pe studenți să-l aștepte inutil, refuză nejustificat să aplice tratamente și ripostează cu înjurături ca la ușa cortului...

Să sperăm că o dată și o dată vor apărea și instrucțiunile acelea comune și se vor pune toate lucrurile acestea la punct...

„Activitatea" impune concluziile

Cum au lucrat cabinetele medicale, ce sprijin a acordat asociația studenților acțiunilor sanitare în ultimul an, deci după Consfătuirea menită să marcheze un nou pas înainte în buna desfășurare a acestei activități?

Cel mai bun lucru, pentru a da un răspuns cît mai aproape de adevăr, este să urmărim, chiar statistic, activitatea desfășurată în cel mai mare centru universitar al țării. Așadar...

Examenul microradiofotografic din acest an s-a realizat în proporție de 100% numai la I.P.G.G.; 964 de studenți ai Universității, 165 ai Institutului de construcții, 114 ai Arhitecturii etc. nu au făcut acest examen. Deși erau prevăzute în instrucțiuni, **nicăieri** nu s-au efectuat depistări prin intradermoreacție, examenul medical complex, examene dentare profilactice. Examenul medical periodic a avut loc la I.P.G.G., Construcții, parțial la Universitate, Agronomie și Teatru — în rest... Din 301 studenți ai Institutului de teatru doar 102 s-au prezentat pentru reacția Wasserman.

Atît în aceste situații, cît și în soluționarea altora, asociația studenților nu-și aduce pe deplin contribuția. Este absolut necesar ca toate comisiile sociale ale consiliilor U.A.S. să includă în sfera preocupărilor lor **ca problemă de bază** asistența sanitară. **Se cere,** așadar, cunoașterea promptă a tuturor problemelor de sănătate pe care le ridică mediul studențesc și se impune o intervenție operativă în remedierea lipsurilor semnalate de brigăzile de control, în nici un caz tărăgănări birocratice, pagini întregi de procese verbale, interminabile schimburi de opinii.

★

Nimeni nu contestă faptul că în rețeaua unităților medicale studențești există o permanentă preocupare pentru îngrijirea atentă a tineretului studios. Nu o dată corespondenții noștri din Cluj, Timișoara, Constanța, Bacău, Baia Mare ne-au scris despre medici cu un înalt simț al răspunderii, despre personalul sanitar inimos, care își face conștiincios datoria, despre noile aparate cu care au fost înzestrate policlinicile, cabinetele lor medicale.

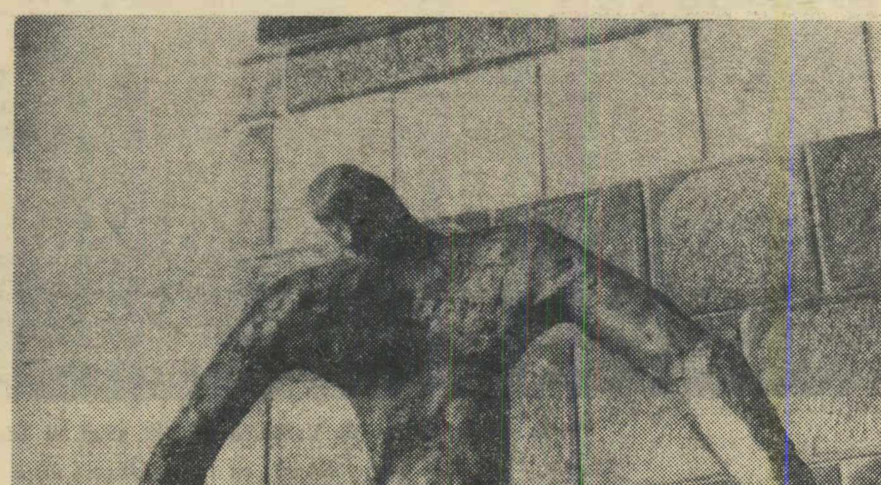
Nu-i mai puțin însă adevărat că **mari probleme** ale asistenței medicale studențești **au făcut absolut utilă o consfătuire comună a Ministerului Sănătății, Ministerului Învățămîntului și U.A.S.R.** După cum s-a arătat în rîndurile anterioare, importante aspecte nesoluționate încă au fost cu acest prilej în amănunt analizate, s-au hotărît pentru ele remedii, totul concretizîndu-se într-un judicios plan de măsuri.

Din păcate, diagnosticul stabilit exact nu a fost urmat și de tratamentul ce se impunea, ca să ne exprimăm medical.

Ce se așteaptă? Faza de reanimare?

După cum experiența ne-a dovedit-o, **numai prin îndrumare și control nu se rezolvă mare lucru.** Este absolut necesar ca asociațiile, reprezentante ale masei de studenți și în domeniul asistenței sociale, să nu rămînă — așa cum în unele cazuri au rămas — impasibile față de anomaliile care se petrec uneori în activitatea sanitară; mai mult însă decît atît, e o datorie a lor să nu se mai oprească la stadiul sesizărilor ci, perseverent să militeze pentru rezolvarea operativă a neajunsurilor semnalate. De la asociația pe institut pînă la forurile superioare.

Roxana COSTACHE



„Arcaș" de Teodor Șalar, anul I Sculptură.



O SCRISOARE POSIBILĂ

Îmi ceri să-ți scriu despre grupa mea. O fac cu plăcere, deși nu știu cu ce să-ncep. Întîmplările pe care le-aș aminti sînt atît de proaspete încît am impresia că numai la modul foarte sentimental aș putea să-ți fac un tur de orizont. Sîntem, la urma-urmei, o grupă cît se poate de obișnuită. Nu vreau să crezi că o spun dintr-o modestie oarecare ci, dimpotrivă. Tocmai faptul că sîntem o grupă foarte obișnuită mi se pare interesant, din punctul meu de vedere. Viața într-o asemenea grupă n-are nimic spectaculos, nimic surprinzător, se desfășoară dacă nu previzibil, cel puțin normal. Nu vreau să zic prin asta că tot ce am trăit noi în cei patru ani și jumătate de studenție este fad, fără consistență! Am dat examene, am avut emoții, ne-am alcătuit în grupuri, după preferințe; ne-am fixat părerile unii despre alții, ba cred că s-a produs și un fel de ierarhizare a inteligențelor. Singura plăcere în această ierarhie e să te simți undeva pe la mijlocul ei, adică ieșită din centrul comentariilor zilnice.

Tu-mi ceri o „istorie": zău că nu pot, nu mă simt în stare s-o scriu. În grupă majoritatea sîntem oameni mai în vîrstă, care înainte de studenție am lucrat. Știi foarte bine că eu am fost contabilă la Constanța. În anul I diferența de vîrstă ne-a așezat, cum era și firesc, în două tabere: „puștimea", cum le-am zis noi, și „babacii", cum ne-au zis ei. Abia prin anul III granițele au fost desființate și relațiile dintre noi au încetat să mai fie cît de cît... belicoase. În fond, în ce consta „disputa"? Puștimea ne invidia pentru siguranța cu care ne rezolvam anumite probleme de viață, ne invidia pentru experiența noastră și, am convingerea, pentru maturitatea noastră. Mie mi-au spus puștoaicele „Duduia". Știi de ce? Pentru că, venind din producție, eram îmbrăcată mai bine, mai cochet. Au trebuit să treacă mulți ani să nu mi se mai spună așa, deși nu m-am supărat niciodată. Chiar îmi plăcea. Cred că sînt simpatizată în grupă și am început să fiu încă de pe atunci. Nefiind o supărăcioasă și nici ascunsă la fire, m-am împrietenit cu mulți dintre colegi. Uneori însă îmi dau seama că ceva între noi a rămas, un fel de umbră, sau poate că-i doar o reținere firească... dictată, totuși, de diferența de vîrstă. Of, 6—7 ani sînt un zid chiar așa de greu de sărit? Mi se pare că da. Colegii mei care au venit direct din liceu în aparență sînt superficiali, mai gălăgioși, alteori blazați (!!!), melancolici. Spre deosebire de ei, noi nu sîntem nici blazați, nici entuziaști. Mulți am venit la facultate din ambiție. Așa am venit și eu, așa au venit și alții. Mulți au venit pentru o altă condiție de viață. Puștimea — nu. Ei au venit la facultate pentru că trebuia. Pentru ei facultatea venea normal, firesc. Nici nu s-au întrebat vreodată dacă trebuie sau nu să facă acest pas. Dincolo însă de aparențe ei sînt foarte serioși. Faptul că au venit direct din liceu înseamnă mult: au o metodă, un stil. Învață mai ușor. Cred că această situație a născocit un fel de concurs tacit între noi; o întrecere. Așa se face că avem note destul de bune.

Ei, dar să încerc totuși să-ți descriu cîteva întîmplări și să-ți fac cîteva portrete. Din anul I nu-mi amintesc prea multe. Primul examen, la matematici, cu conf. univ. Irinel Drăgan. Primele emoții... Ah, da! Ne speriase cu asprimea de la seminar tovarășul Bîrlă Constantin. Cînd am dat examenul a fost așa de drăguț cu noi... Într-o seară ne-au invitat la ei acasă soții Vornicu. Ovidiu Vornicu, fotbalistul, desigur. Ca la început de căsnicie, nu prea stăteau grozav. Ne-am așezat atît de mulți pe dormeza lor, încît am făcut-o praf. Să-i fi văzut pe băieți cum mai reparau dormeza, în hazul nostru, al fetelor... Cînd am plecat spre casă, ne-am bătut cu zăpadă, că era o noapte imensă și albă, încît n-aveai chef să dormi deloc. De-atunci n-am mai petrecut împreună, toată grupa, decît anul acesta, la restaurantul „Moldova". Ce frumos a fost! Mulți au regretat că proști am mai fost că am trăit rupți unii de alții, că n-am știut să ne distrăm și să ne bucurăm de viață împreună. Am cam trecut unul pe lîngă altul fără să ne cunoaștem bine, fără să împlinim o bucurie. Acum știm bine cum trebuie să trăim, dar e prea tîrziu. După ce terminăm examenele, gata, nu ne mai întîlnim decît la Stat... Sînt sigură că înțelegi tristețea care mă apucă uneori, deși am visat cu ochii deschiși clipa cînd voi termina facultatea. Mi-e necaz parcă și pe mine și pe colegi, că uite, mîine-poimîine ne despărțim, poate pentru totdeauna, și încă nu sîntem un tot, unul pentru toți și toți pentru unul.

Cel mai deștept om al grupei este fără doar și poate Ion Neagoe, zis Țepeluș. Omul nostru de 10. Astă-toamnă a venit însurat, din vacanță, cu o olteancă de-a lui din Rîmnicu-Vîlcea. Fetele vorbesc de-o mare dragoste. Este foarte iubit, deși uneori e repezit și mult prea... țepușă.

Lui Cornel Popa, dobrogean de-al meu, i se zice „Mizerie". Tot a doua propoziție a lui e: „Ce mizerie, dom'le!" Face un cuplu foarte amuzant cu Teodora Ungureanu, o fată admirabilă. Deși e foarte tînără, a lucrat pe un șantier de construcții de unde a colecționat niște expresii foarte... plastice. Are o voce puternică și o veselie nativă, molipsitoare. Tatăl ei e preot, motiv pentru băieți s-o tachineze cu: „Ce mai face taica popa, mare — sănătos?"

Preferința mea rămîne Valerian Șpac. Simți de la o poștă că e țăran, după felul moale de a vorbi, dar mai ales după pătrunderea și dichisul cu care gîndește. Dacă n-ar fi atît de leneș, ce bine ar fi. I se zice Cuțchi, nu știu de unde pînă unde, poate de la fotbalul de masă de care e amator. Se zice că e mare microbist.

Șefa noastră de grupă e Lidia Carmen Huștiuc. Ea cu Lenuța Veliman și Eugenia Fînaru sînt „mințile mai răsărite ale sexului frumos". Eugenia Fînaru este „responsabila" cu cursurile. Este atît de conștiincioasă încît cursurile ei ar putea fi tipărite. Se supără cam des și e destul de îndărătnică. Mihai Chirilă a fost îndrăgostit de ea, mi se pare, numai că ea l-a preferat pe un oltean cu... motocicletă, Gherasim Oprică, de la Institutul politehnic. S-au căsătorit. Așteaptă un copil. Va fi primul copil al grupei! N-au prea avut succes în grupa noastră idilele între colegi. S-a terminat și povestea dintre Huștiuc și Traian Brînză, un băiat foarte ciudat, cu alternanțe de gingășie și brutalitate.

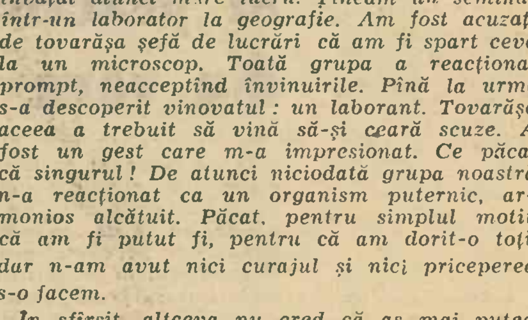
O altă figură, cea mai plină de pitoresc, e Laurențiu Ionaș, zis Bătrînul, fiindcă e cărunt, zis Fustiță, fiindcă are pantaloni evazați, charleston. E figurant la Operă și gurile rele spun că și-n viață face uneori pe... figurantul. Drept e că are uneori gesturi de cabotin. E logodit de trei ani. Logodnica e profesoară în regiunea Galați.

Vasile Pîrvu-Bistricioară s-a însurat și el, parcă în vara dintre anii III—IV. E puțin pedant, poate chiar încrezut. În orice caz are pretenția că e foarte citit.

Despre soții Vornicu, ce să spun? Am impresia că ea l-a cumințit și că el, Ovidiu, are motive serioase să-i mulțumească soției pentru faptul că termină această facultate. Îmi place căsnicia lor.

Mi-amintesc o întîmplare din care însă n-am învățat atunci mare lucru. Țineam un seminar într-un laborator la geografie. Am fost acuzați de tovarășa șefă de lucrări că am fi spart ceva la un microscop. Toată grupa a reacționat prompt, neacceptînd învinuirile. Pînă la urmă s-a descoperit vinovatul: un laborant. Tovarășa aceea a trebuit să vină să-și ceară scuze. A fost un gest care m-a impresionat. Ce păcat că singurul! De atunci niciodată grupa noastră n-a reacționat ca un organism puternic, armonios alcătuit. Păcat, pentru simplul motiv că am fi putut fi, pentru că am dorit-o toți, dar n-am avut nici curajul și nici priceperea s-o facem.

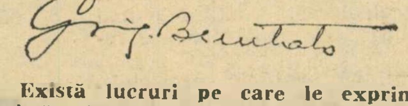
În sfîrșit, altceva nu cred că aș mai putea scrie, și așa ți-am umplut atîta hîrtie, încît simt nevoia să pun punct.



Pentru conformitate,
Constantin DUICĂ

MICROINTERVIUL săptămînii CU:





— Există lucruri pe care le exprimi și există altele care gestează în ființa noastră și pe care încă nu le-ai exprimat. Dar, potențial, ele cuprind un izvor uriaș de energie care, descătușîndu-se, generează acea minune a societății umane: comunicarea între oameni.

— Acest torent creează și fluxul afectiv, cerebral, de la profesor la student.

— Și pentru că-l consider un proces al minții și inimii nu-l pot concepe rigid, formal. După 41 de ani de activitate universitară, după ce-am cunoscut 15 000 de studenți, cam trei generații biologice de intelectuali, capătă trăinicie sentimentul unor permanențe psihologice studențești.

Trăim epopeea unor mari prefaceri și înțelegem că ele nu sînt nici posibile, nici trainice fără investiții de înțelepciune. Ucenicii noștri de azi trebuie să devină cei care ne vor înlocui pe noi, profesorii, pe cei care au adăugat o picătură avuției științifice a patriei. Ne golim de valori dacă amorțește conștiința datoriei de a forma altele.

Tineretul intuiește nevoia unui impuls, dar acest impuls presupune respect și admirație pentru profesor, respect și dragoste pentru familie și pentru om.

Tineretul este receptiv la progres, dar el nu se lasă convins prin fraze de existența valorilor, dacă nu simte certitudinea lor. Studentul are plăcerea unică a actelor de creație pentru că societatea noastră l-a obișnuit cu ele: cursul trebuie să fie creat în fața lui și nu repetat sau improvizat, profesorul trebuie să fie un maestru în specialitate și nu un rutinar.

— Și cînd greșește?

— Pretinde, da, pretinde ca greșelile să fie judecate iar nu catalogate după reguli sclerozate, buchisite pe dinafară. Dacă greșește înseamnă că noi profesorii n-am făcut suficient pentru educația lui. Nu i-am înnobilat cugetul la izvoarele culturii clasice, nu i-am îmbogățit ochii minții cu minunile științifice ale timpului său despre care i-am vorbit fără a i le arăta, am îngăduit aberații științifice acolo unde exista doar necesitatea combativității sociale, l-am făcut să se închidă în sine dojenindu-l „pedagogic", în timp ce el ne socotea pisălogi.

Studenții sînt o categorie de oameni maleabili dacă li se creează posibilitatea participării la o operă mare; au sentimentul măreției și devin maturi înainte ca noi profesorii să ne dăm seama; au nevoie să se afirme aici, în țară, mai înainte ca știința de altundeva să fi comis actul de adopțiune.

— Care este pentru dumneavoastră tipul ideal de student?

— Oricum, nu exclusiv cel care ia 10 pe linie. În cele mai dese cazuri acesta se servește mai mult de gîndirea altora decît de a sa, socotindu-se infailibil. Cel care greșește avîntîndu-se să descopere ceva nou, să găsească o nouă interpretare, cred că trebuie să ne rețină atenția. Dintre ei prefer să-mi formez elevii. Păcat însă că din ultimele serii n-am izbutit să-i păstrez. O anume regulă a repartizărilor, bună cîndva, a devenit acum stînjenitoare. Recrutarea viitorilor cercetători trebuie făcută încă din timpul studenției.

— Ce nu știu studenții despre dumneavoastră?

— Nu știu, poate, că, deși uneori sînt aspru, îi iubesc foarte mult; nu știu, poate, că sînt mîndru de a fi crescut dintre ei pe mulți dintre profesorii de azi. Sau, poate, nu știu că am mare încredere în ei, în entuziasmul lor de azi, în succesele lor de mîine. Și mărturisesc că uneori chiar caut să urmez calea tineretului.

Georgeta RUȚA

La examenele de Chimie analitică și Tehnologia analizelor, anul II Preparare a obținut un frumos succes. Din cei 20 de studenți, 14 au obținut note de 8, 9 și 10. Cu rezultate la fel de frumoase se pot mîndri și studenții anului IV secția Exploatări miniere, care în cele trei examene susținute pînă acum au obținut 180 de note peste 8, ceea ce reprezintă 64% din totalul notelor primite. Pînă la 27 ianuarie, studenții Institutului de mine s-au prezentat în procent de 94,3%, procent superior celui din sesiunea de iarnă a anului universitar 1965—1966.

Radu VRANAU

Ingineri — aproape — în examen

Cineva care n-ar fi știut că acolo se dă un examen s-ar fi putut crede în biroul directorului unei mari întreprinderi. Doi oameni aplecați asupra schițelor, a proiectelor, discută, calculează, caută cele mai bune soluții, cele mai eficiente rezolvări.

Studenții își justifică proiectele. Profesorul le arată greșelile. Întrebările suplimentare dovedesc că studenții au cunoștințe adesea mai vaste decît cele pe care le conține răspunsul inițial. Examinatorul evidențiază permanent finalitatea practică a pregătirii teoretice, le cere studenților să-și formeze un orizont tehnic trecînd cunoștințele căpătate la curs prin filiera propriei lor gîndiri. Ceea ce ne-a impresionat îndeosebi a fost faptul că studenții ieșeau din sala de examen convinși că merită nota primită, fie ea 6, 4 sau 10, convinși de obiectivitatea examinatorului. De aceea am așteptat sfîrșitul examenului ca să pun...

Cîteva întrebări examinatorului: PROF. ING. BUJOR ALMĂȘAN, MINISTRUL MINELOR.

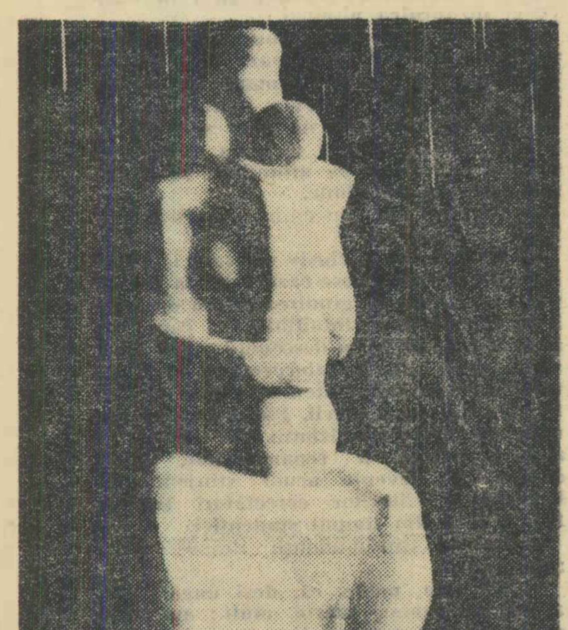
— Cum s-au prezentat studenții anului V la examenul susținut cu dumneavoastră?

— Neașteptat de bine. Am constatat că acum în anul V studenții care au venit din producție i-au egalat pe plan teoretic pe cei veniți direct din liceu, menținîndu-și însă față de aceștia superioritatea în probleme de practică. De altfel e firesc ca studenții anului V să aibă o concepție mai serioasă asupra examenelor.

— Considerați că studenții și-au format o gîndire tehnică proprie?

— Da. Majoritatea studenților pe care i-am examinat au dovedit că gîndesc „materia" și, implicit, răspunsul. Foarte mulți au acumulat prin studiu individual cunoștințe suplimentare nepredate la curs. Au existat, e drept, puțini, studenți care s-au mulțumit să învețe cursul pe dinafară, care n-au trecut prin filiera înțelegerii materia acumulată. Pe aceștia întrebările suplimentare i-au deranjat. De altfel notele lor oscilează între 6 și 7; note maxime au primit doar cei care m-au convins că au învățat în mod inteligent. În plus aceștia au venit cu idei originale în proiectele de an, idei care pot fi realizate practic în producție. Remarc pe Dulf Ion și Dulf Eugenia, pe Mustea, Duduman, Stoici și Zdravco, ale căror răspunsuri au fost excepționale. Proiectul de an al lui Stoici, referitor la rentabilizarea unor exploatări de minereuri, m-a impresionat în mod deosebit prin originalitate și profunzime. Aș dori să semnalez și tendința studenților care termină anul acesta Facultatea de mine de a se angaja direct în producție ca ingineri de exploatare. Tuturor acestora le adresez din inimă tradiționala urare a minerilor: Noroc bun!

Ovidiu PAUN



Maternitate — de M. TÎRÎTU, anul IV Sculptură

Repetenți, închinați-vă regulamentului!

● Cel mai vechi student activ din România ● Cum era să ajungă Prințișor doctor în științe ● Lăudat fie regulamentul.

Pe vremea cînd și-a început existența universitară încă nu se înființaseră asociațiile studenților, nu exista sesiunea din toamnă, asistenții lui nu terminaseră încă liceul, iar revista noastră nu apărea. L-am întîlnit acum la examenul de Construcții navale, pe care l-a promovat cu 5. Ținînd cont că anul trecut a promovat același examen cu 7, se poate sesiza ușor progresul înregistrat de viitorul inginer constructor de nave GHEORGHE BĂLUȚĂ. Încet, dar sigur, asemenea timpului infinit, el înaintează spre diplomă de 12 ani, cu răbdare, cu calm, cu nepăsare, așteptînd ca încet-încet să ajungă și în anul VI și la examenul de stat și pe șantierul naval. Cît a costat întreținerea lui Gheorghe Băluță în facultate? La cît va reveni incompetența sa cînd va absolvi? Un asemenea inginer naval poate produce uneori pagube mai mari decît o torpilă.

Gheorghe Băluță și-a început studiile superioare în 1955. A făcut de trei ori anul I, de două ori anul II, a promovat normal în III, a făcut de trei ori anul IV și de două ori anul V (cu o întrerupere de un an, cînd a fost exmatriculat pentru un penibil incident tangent cu codul penal). Dacă va promova și va ajunge în anul VI, **Gheorghe Băluță va absolvi după 13 ani...** sau poate 14.

De cînd e în institut a început să facă școală. Are discipoli. Nu la înălțimea maestrului, fiindcă nu oricine e destinat să atingă culmile marilor recorduri. Ionescu Șerban Prințișor (așa l-au botezat mămica și tăticul lui) e abia în anul IV TPA. L-a repetat pe primul și a stat trei ani în III — cu aprobarea Ministerului Învățămîntului, conform regulamentelor în vigoare. Va absolvi în cel mai bun caz institutul în 8 ani. Poate și în 10. În acest timp putea să obțină două diplome (cinci ani Politehnica + trei ani un institut pedagogic). Ori putea să se înscrie la doctorat și să-l termine. Dar e abia în primul an IV. Cap la cap cu el (și e vorba de capete, nu glumă), spre titlul de vicecampion al repetenților din România trage din greu și amicul său Ion Suciu. Singur, Pavel Teliță nu a rezistat și a ieșit din cursă la 1 octombrie 1966, la sfîrșitul anului III, după șase ani de studenție. „Întrecerea" lor se desfășoară, așa cum spuneam, perfect legal, pe baza regulamentului Ministerului Învățămîntului.

Repetenți, închinați-vă acestui regulament, așa cum credincioșii se închină Bibliei: de el depinde existența voastră. Rugați-vă să nu se schimbe, că prea e bun. Rugați-vă și poate se va înființa, pe lîngă cele 250 de specializări din învățămîntul nostru superior, încă una: „ingineri nepregătiți pentru toate domeniile". O fi avînd cineva nevoie...

Andrei BANC



Studiu — de D. CONSTANTINESCU, anul V Pictură

Ecoul îndepărtat al practicii din vară

Secția Nave și instalații de bord e una din puținele ale cărei cursuri de zi durează 6 ani. După atîta studenție, nu e de mirare că viitorii ingineri se dovedesc în același timp și specialiști în pregătirea unui examen. Dar surpriză pentru ei, surpriză pentru noi, la „Organizare și planificare": din primii patru care au intrat, doi au ieșit cu nota 4. Și chiar dacă după aceea au continuat să iasă amestecate note de 8, 9, 10, 5 și 6, emoția nu a scăzut pe culoar și fiecare din cei care intrau în sală o aducea cu el, adăugind-o tracului firesc în examen. Este, după cîte am înțeles din spusele lectorului N. Maftei și ale studenților, ecoul întîrziat al unor carențe din practica de vară. Din cele șase săptămîni petrecute după anul V în practică, două sînt consacrate, cel puțin formal, în programă, practicii de organizare și conducere. Dar promoția de anul acesta, în cea mai mare parte a ei, nu le-a făcut. Inginerii erau ocupați, cei de la serviciile de planificare, economiștii șantierului naval erau ocupați și, în cîteva cuvinte, s-a trecut peste acest capitol. Trebuie totodată menționat că la Politehnica din Galați există un singur cadru didactic specialist care ar fi putut să îndrume această etapă a practicii. Dar în fiecare vară el trebuie să aleagă între trei secții. Două trag după aceea ponoasele. Bineînțeles, vinovați pentru calificativele slabe sînt și cei ce au tratat cu superficialitate o materie ce li se părea ușoară. Dar din acest examen unele învățăminte ar trebui să le tragă și aceia care vor organiza în acest an practica anului V.

Fragmente dintr-o cronică de examen

Emoție generală! Sîntem la examenul de Utilaje ale industriei organice de sinteze al anului V al Facultății de chimie industrială din Timișoara.

Două studente își împart cu amabilitate exagerată tabla. *Pia Fărcășanu* capătă spontan un fel de pedanterie a scrisului, caligrafiază formulele și desenează cu o grijă meticuloasă, aproape exagerată. Nu-și permite nici o dezordine, stîrnind zîmbetele înduioșate ale asistenței. *Veronica Chiriac*, fixîndu-și mai întîi un punct imaginar în spațiu și nedezlipindu-și ochii de la el, își expune răspunsul la problemele de pe bilet. Dacă vreodată vreți să anulați cuiva, fără argumente ample, ifosele majoratului, introduceți-l sub tensiunea examinărilor hotărîtoare. Devine dintr-o dată copilăros. Cele două studente n-au nevoie de întrebări ajutătoare. Profesorul Romulus Palea, șef de lucrări, nu șovăie în evaluarea lor: 10. Gîtuită de emoție și handicapată de răspunsul colegelor, Felicia Munteanu e aproape de plîns. Să mai adăugăm și cele cîteva lacune de informație, și drama personală se configurează pe de-a întregul. Și Werner are și nefericirea unui examen anterior pierdut. Arată ca o victimă care mai are totuși puterea să-și facă autocritica obiectiv; a pus examinatorul în derută, nu mai are unde să-i pună nota. Carnetul de note al lui Werner Moser nu mai are file pentru sesiunea în curs. Un an repetat le-a completat pe toate. Ana Nenigeanu primește același calificativ ca al Sofiei Pătriu — 10. Examenul continuă, micile lui întîmplări neașteptate se înșiră grăbit. Va veni apoi examenul de Tehnologia coloranților, apoi cel de Tehnologie a produselor fitofarmaceutice, apoi cel de Contabilitate și... gata! Gaudeamus igitur în ultimele lui acorduri, amestec de veselie plină și ușoare nostalgii incipiente. Mai departe, fiecare ar vrea să anticipeze...

Dana DUMITRIU

„Cazul" soților Velcescu

Stimate tovarășe redactor,

Scrisoarea de față a fost concepută într-un moment dificil în viața noastră, cînd ciocnirile obișnuite se transformă în mari lovituri, care caută să ne zdruncine credințele și probabil să ne aleagă pentru viitor. Imediat după absolvirea institutului, venim în teatru cu formidabile resurse de entuziasm, cu dorința imensă și atît de obișnuită de a face ceva din viața noastră. Am crezut că am lăsat în urmă experiențele uneori didactice de care depindeam, și plecam aproape cu amintiri plăcute : lucru pînă la 3 dimineața pentru a pune în scenă o piesă uriașă în raport cu forțele noastre (e vorba de „Zoo-story" de Eduard Albee), lucru intens pentru piese experimentale, ca de pildă „Uși închise", care a fost jucată cu săli arhipline, deși rolurile ne-au depășit... Vă spun că am plecat cu amintiri frumoase din institut, pentru că am plecat cu fruntea sus, deasupra tuturor greutăților, cu cronici foarte bune, cu notă maximă chiar la actorie (deși examenul de stat ne-a scăzut-o), cu bucuria că oameni competenți ne apreciază și așteaptă realizările noastre viitoare.

Venind în provincie, am descoperit o atmosferă ciudată, un teatru ridicat pe principii și stiluri de acum 50 de ani, cît și o manieră de comportament și înțelegere dintr-o perioadă depășită. Am trecut peste asta și ne-am apucat de lucru : eu în rolul Sorin din „Simple coincidențe", iar soția mea în rolul Daniela, din aceeași piesă. Din clipa aceea încă, de la lectura la masă, a început să ni se creeze o atmosferă insalubră. Am căutat să vedem ce greșim, am muncit în condiții disperate, zi de zi auzeam tot felul de „discuții de culise", printre altele chiar că voi fi scos din rol, deși mă aflam abia la primele investigații, la primele secvențe de creație ale personajului pe care-l jucam. Am crezut chiar, pentru o clipă, că eu personal nu realizez rolul, pînă în momentul în care am aflat, printr-o cunoștință, ce se întîmplă de fapt în spatele meu, în penumbră.

Am analizat lucrurile și am văzut că dorința noastră de a face ceva, intensitatea cu care am vrut să deschidem studioul teatrului (în jurul căruia se poartă discuții de 3 ani), dorința de a uni colectivul într-un entuziasm care să reprofileze stilul de teatru au făcut să fim priviți suspicios. Am aflat ulterior că așa s-a întîmplat cu mulți actori tineri, ca Sandu Simionică — dărîmat aici la Oradea, actor principal la Constanța, G. Simionescu, I. Abrudan, I. Martin și alții, care în ultimul timp nu mai sînt distribuiți decît rar ! Nici un tînăr nu s-a ridicat în teatrul acesta de cîțiva ani. Toți au fost considerați aprioric actori proști, în virtutea concepțiilor conducerii teatrului. Studioul nu s-a deschis nici pînă acum, entuziasmul celor pe care cu greu i-am trezit, a murit, și fiecare actor moare aici în teatru cîte puțin.

După premiera piesei „Simple coincidențe" de Paul Everac s-a făcut o ședință de analiză a spectacolului, la care am fost desființat pur și simplu de director și veșnicii lui creatori de atmosferă. Ceea ce mi s-a părut ciudat și în neconcordanță cu o etică elementară a fost că, după ședință, actorii veneau la noi pe rînd să ne spună că ei nu sînt de acord cu ceea ce s-a afirmat în ședință, dar că aici e bine să taci, că „dacă vrei să-l reclami pe director undeva, trebuie să-l reclami tot lui".

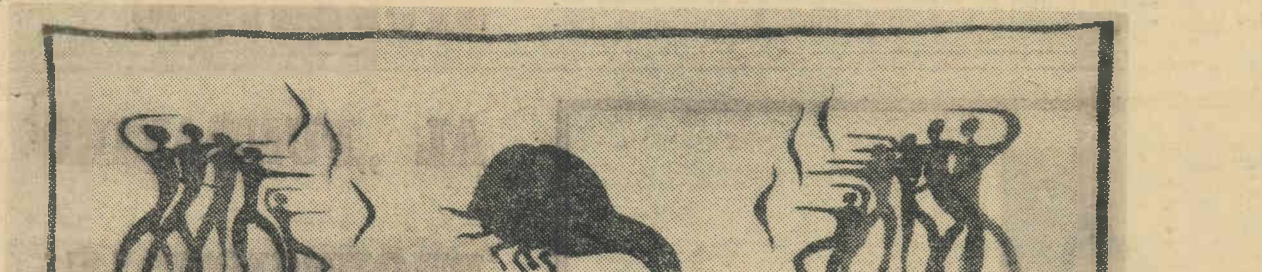
Toate cele relatate sînt reale și verificabile. E o situație cunoscută și la București, dar nu se face nimic în acest sens. **Ne-am hotărît să plecăm de aici, dar important nu este ceea ce facem noi pentru acest teatru, ci ceea ce va rămîne. Important este că teatrul trebuie să fie reîmprospătat cu mai mulți actori tineri, că trebuie condus de un adevărat animator, care să taie din rădăcină toate inerțiile vechi, morale și de muncă, care să unească colectivul într-o dăruire la nivelul arderilor prezente. Aceasta este credința noastră despre teatru, aceasta a fost și în institut. De aceea am avut mulți prieteni și mulți dușmani ; sînt mîndru că-i avem și dacă în spusele noastre veți găsi un singur lucru neadevărat, vă rog să nu ne mai cunoașteți. Avem nevoie de cei care au reușit din generația noastră pentru ca să putem schimba lucrurile atît timp cît sîntem entuziaști și sinceri ; mai tîrziu, dacă lucrurile nu se schimbă, vom suporta, și mai grav, mediocritatea și inerția moștenite. Vă rugăm să ne ajutați.**

Mihai VELCESCU
Marina VELCESCU

Cu obișnuita delegație, unul din redactorii noștri s-a prezentat la Teatrul de Stat din Oradea...

EUGEN ȚUGULEA — directorul Teatrului de Stat din Oradea : *„Nu am avut niciodată o părere prea bună despre oamenii care au căutat să-și afirme în teatru păreri vremelnice, gălăgioase. Or, acesta este cazul soților Velcescu și, mai ales, al lui Mihai Velcescu. Sînt de părere că în teatru trebuie să aștepți, să ai răbdare și să te afirmi cu timpul. Pe de altă parte, cred că ei înțeleg greșit sentimentul iubirii, în afara colectivului. Chiar dacă sînt tineri căsătoriți ! Pentru că, iubindu-se numai pe ei, s-au izolat de colectiv.* Și trebuie să știți că în teatrul nostru sînt mai puține mîncătorii (sic !) decît în alte teatre. *Apoi, nu se poate spune că sînt grozav de talentați. Sînt mediocri și recalcitranți ; au venit din institut nepregătiți, inapți pentru rolurile pe care trebuie să le joace. Dacă vor să plece, le vom da drumul cu bucurie !".*

STANCA PONTA — secretar literar al Teatrului de Stat din Oradea : *„Cred că soții Velcescu au venit în teatrul nostru cu gîndul de a pleca. Unde ? Înapoi, la București sau undeva prin apropierea Bucureștiului. Așa cum fac toți. Și, evident, ei consideră un mare sacrificiu faptul că s-au deplasat pînă aici. Probabil de aceea sînt atît de izolați de noi cei din teatru.* Și trebuie să știți, teatrul nostru este un teatru cu mai puține mîncătorii (sic !) decît în alte teatre. *Toți visează să plece la București, după cum toți visează să joace Hamlet. Și apoi, cred că au venit slab pregătiți din institut. Mă și mir cum pot absolvi institutul asemenea elemente ? !"*



Tauromachie — de Florin VLANGA, anul IV Textile

CE SPUNE PRESA ?

Și iată cîteva spicuiri din presă, fragmente din cronicile dramatice în care apar referiri la adresa actorilor Velcescu, încă din vremea cînd se aflau în Institutul de teatru și jucau pe scena studioului :

„Există, desigur, în limitele aceleiași comparații, și exemple opuse, demonstrînd adaptarea deplină la roluri deosebite, dincolo de schimbarea formulei artistice și a ambianței scenice : Mihai Velcescu — divers și interesant în toate cele trei spectacole..." (Revista „Teatru" nr. 7, iulie 1966)

„Și atunci, în anostul și fadul cuplu Clarice-Silvio, Marina Maican-Velcescu și Eugen Apostol nu se tînguie în replici siropoase, cum ușor le-ar fi îngăduit textul, ei își construiesc personajele asemenea unor păpuși care vorbesc și se mișcă numai atunci cînd părinții lor — Don Pantalone și Don Lombardi — învirt cheile de la motorașul ascuns sub mătasea costumelor și, ca orice păpușă, Clarice și Silvio sînt într-adevăr îndrăgostiți, naivi și drăgălași, frizînd ușor prostia, dar cu farmec și foarte mult haz". (Revista „Amfiteatru", aprilie 1966)

„Puțin cam în afara intențiilor autorului, prin caricaturizare, finul portret pe care Mihai Velcescu îl face lui Roger Doremus. Cu puține gesturi, și replici și mai puține, Mihai Velcescu știe să fie irezistibil în domeniul umorului subțire." (Scînteia tineretului, vineri, 27 mai 1966).

„...Două schițe pline de un umor savuros. Afirmație valabilă și pentru cuplul format din Luminița Iacobescu (nevasta) și Mihai Velcescu (un călător)...

Din aceiași dezrădăcinați se desprinde Beatie Bryant (interpretată cu dezinvoltură de Marina Maican-Velcescu), tînăra chelneriță, dornică de a-și înfrînge propria inerție spirituală, de a încerca să înțeleagă sensul ideilor, al cuvintelor „punți care-ți dau posibilitatea să te miști fără primejdie dintr-un loc în altul". (Magazin, nr. 442, 1966).

„Pe astfel de partituri, actorii (Valeriu Săndulescu — în rolul Staun Man, Mihai Velcescu — în rolul Roger Doremus, Vasile Mentzel — în rolul Bontcs) au putut realiza într-adevăr studii dintre cele mai utile, învățînd să construiască pe rol, utilizîndu-și puterea de observație, fantezia...

Astfel se întîmplă în „Rădăcini"... unde Marina Maican-Velcescu susține cu reale merite dificilul rol al lui Beatie" („Scînteia").

„Șambelanul curții, parfumat și arogant, ironizat cu inteligentă subtilitate de Mihai Velcescu !" (Scînteia tineretului, 8 ianuarie, 1966).

„Mihai Velcescu, plin de inventivitate, surprinde șambelanul, în ticuri și mișcări definitorii..." (Contemporanul, vineri, 14 ianuarie 1966).

„Șambelanul jucat de Mihai Velcescu, cu înmlădiere afectată și felină impusă de rol..." (Gazeta literară, 6 ianuarie 1966).

ADEVĂRUL ÎN „CAZUL" SOȚILOR VELCESCU

Poate că actorii Velcescu nu sînt cei mai reprezentativi din generația de actori care a pășit anul trecut în teatru. Poate că nu fac parte din pleiada celor foarte talentați, deși investigațiile făcute în institut ne-au demonstrat contrariul. Dar de la afirmația conducerii Teatrului de stat din Oradea — unde au cerut să fie repartizați — că nu au ce căuta în teatru, că sînt nepregătiți din institut, pînă la o lectură sumară a cronicilor în care se vorbește despre reușitele lor actoricești, e o „distanță" mai mult decît... profesională, e un contrast de natură etică, morală. În ce ne privește, noi înclinăm să credem că cronicarii dramatici ai celor mai importante cotidiene și hebdomadare din țară au dreptate ! Pe de altă parte, în sprijinul afirmației noastre vine situația într-adevăr excepțională a Teatrului de stat din Oradea, care în ultimii ani a primit doar 3 sau 4 absolvenți ai Institutului de teatru, pe care, în cele din urmă, i-a dezlegat de obligațiile profesionale și contractuale, din motive mai mult sau mai puțin subiective. Și oare cum trebuie interpretată afirmația directorului teatrului, Eugen Țugulea : „În teatru trebuie să aștepți, să ai răbdare și să te afirmi cu timpul", dacă nu în sensul amînării implacabile a oricărei inițiative și idei noi la vîrsta celor dintîi certitudini și împliniri în artă ? Adevărul e că în teatrul din Oradea, orice inițiativă tinerească, explozivă, e considerată ca un atentat la pudoarea morală a acelora pentru care activitatea profesională se desfășoară „în virtutea inerției". E firesc ca în aceste condiții cei doi tineri actori descinși la Oradea, cu sinceritate și candoare juvenilă, tineri de frumoasă formație intelectuală, spirituală, receptivi la tot ceea ce e nou, hotărîți să se dăruiască pe sine, fără nici o cenzurare, scenei și idealurilor despre teatru — să intre în contradicție cu inerția și comoditatea acelora care uită că în această meserie se învață mereu ! Nu e adevărat că soții Velcescu au venit la Oradea ca să... plece ! Dar văzîndu-se îngrădiți, ostracizați, au luat hotărîrea să încerce și alte scene. Poate că undeva vor fi înțeleși și li se va da credit profesional și moral. Pentru acest lucru nu pot fi condamnați ! Ei au luat această hotărîre în clipa în care și-au dat seama că la Oradea nu se pot realiza. Și apoi, e oare logic să tragi o concluzie atît de falsă în ce privește calitățile celor doi actori doar după distribuirea lor într-un singur spectacol, în două roluri care sînt departe de a cere performanțe actoricești, într-o piesă — „Simple coincidențe" — care suferă și așa destul de retorism și de o insuficiență a conflictului dramatic ? Doar directorul însuși spune că nu-i plac oamenii care vor să se afirme vremelnic în teatru, care nu așteaptă și nu au răbdare să se „afirme cu timpul".

Nouă ni se pare poziția soților Velcescu perfect justificată. Cu puțin tact pedagogic, cu puțină solicitudine și inteligență ei puteau fi ajutați să se realizeze sau cel puțin să se verifice pe sine. Altfel, „cazul soților Velcescu" va continua să se repete la infinit în teatrul din Oradea și în cele din urmă s-ar putea ajunge la ideea că s-a transformat într-un teatru de... „bunici" !

Adrian DOHOTARU

STUDENTUL ȘI CURAJUL OPINIEI

Ancheta „Vieții studențești"

Acad. ȘTEFAN MILCU

O ÎNSUȘIRE DE ÎNALTĂ ESENȚĂ UMANĂ

Cred că trebuie să deosebim în prima chestiune care se referă la curajul opiniei studentului ca problemă de psihologie — primul ei act. E necesar să ai o opinie, iar atitudinea pe baza acestui punct de vedere urmează în actul II: ca o motivare a unei ținute psihologice interioare sau un preambul de acțiuni.

Opiniile, în esența lor, sînt de ordin intelectual-afectiv, fiind determinate de personalitatea individului, de cultura lui etc. Curajul opiniei, după părerea mea, se datorează educației. Și mediul educativ în sensul cel mai larg — familia, școala, asociațiile de orice fel, universitatea — ne ajută să trecem de la faza ideativă la aceea de opinie exprimată.

A avea curajul opiniei este a-ți recunoaște o însușire de înaltă esență umană, de cea mai pură frumusețe. Nu admirăm între marile personalități ale gîndirii pe acei care și-au apărat opiniile pînă la sacrificiul vieții personale? Aș ține să precizez un lucru: că mediul în care ne dezvoltăm nu creează lașitatea sau curajul, ci opinia însăși. Și aceasta se leagă, cred, direct de chestiunea următoare: curajul opiniei studentului este o necesitate, o realitate!

Din punct de vedere uman, curajul trebuie să-l definească pe orice om, așa cum il definește, de pildă, vorbirea. Dacă studentul nu va avea curaj la vîrsta tuturor impetuozităților, a tuturor îndrăznelilor, cînd să-l aibă? Acum este vîrsta formării spirituale. Mai tîrziu, presiunea socială va crește asupra personalității studentului: va fi încadrat într-o instituție, va avea un șef etc. Și, în cazul acesta revine necesitatea opiniei exprimate sau neexprimate. În discuția noastră ne referim la opinia vorbită sau transformată în acțiune. Dar, **trecerea de la opinia gîndită la cea exprimată se face prin motivare** (cum o denumim în psihologie). În fond, în acest proces de motivare trebuie căutat ceea ce se vede la oamenii dotați intelectual, corecți din punct de vedere moral, dar lași în ceea ce privește opinia. Sigur că trebuie să căutăm aici o legătură cu conținutul social al opiniilor. Trăim într-o societate și, ca să existăm, trebuie să ne acordăm cu ea. Cum se educă opinia? Îmi aduc aminte de o lectură îndepărtată în care unul din eroi era caracterizat pe plan social ca „bun cu cei buni și rău cu cei răi", cu alte cuvinte: „criminal între criminali și sfînt între sfinți". După mine, este cea mai lapidară formă a lipsei de opinie, a lipsei de personalitate.

Formarea și educarea opiniei încep în anii copilăriei și sînt decisive în anii tinereții. Aci, rolul părinților poate fi minunat, dar și detestabil. În prima etapă, formarea opiniei este de ordin familial și de ordin social pentru o categorie pe care am dori-o cît mai numeroasă prin autoeducație, **prin formație personală care se realizează prin adoptarea unor principii directoare de gîndire și de viață.** Modalități numeroase ne oferă cultura, arta, eroii pozitivi sub diferite înfățișări, viețile exemplare.

În această perioadă, cînd vorbim des despre importanța modelării în știință ca procedeu universal de experimentare, mi se pare că modelul uman ce-l oferim tineretului pe plan educativ merită din plin atenția noastră. **Aș dori cu această ocazie să comunic procedeul folosit de mine în formarea opiniei studenților mei. În linie generală, sînt încurajați să-și susțină punctul de vedere chiar dacă este diferit de-al meu, Bineînțeles, în limita respectării regulilor bunei cuviințe în atitudine și limbaj.** În comentariile și discuțiile pe care le întrețin în grupele de lucru, la catedră sau Institutul de endocrinologie cultiv și încurajez depășirea faptelor brute și a atitudinilor stereotipe. Critic fără cruțare și comentez în deplină libertate ori
nu este conform cu adevărul științific, indiferent da
acesta este susținut de o autoritate. Cred că contrib
în acest fel realmente la formarea unei gîndiri
rajoase și sincere. În acest proces de formare, **e p**
tru mine un ideal educarea studenților mei ca oam
capabili să gîndească, să-și exprime curajos punctul
vedere și să lupte pentru el dacă este cazul. În ac
sens aș vrea să adaug că organizațiile U.T.C. ar t
bui să încurajeze o apropiere între profesori cu ca
cități și tineret. Întîlniri cu profesorii noștri sau
locvii privind probleme pe care și le pun studen
(Cum v-ați format ca profesor? Cum v-ați rezol
timpul liber? Mergeți la teatru? Mai citiți?) ar fi
nevenite.

Într-o altă ordine de idei, după părerea mea, ex
profesori — educatori și profesori — furnizori
fapte: un profesor care trăiește o lecție și un profe
care recită o lecție. Dar, nu este semnificativ să
finești un om prin profesia lui. Aceasta e o formă c
deformează personalitatea. Se pune întrebarea în
în ce măsură ne lăsăm opinia deformată de prof
noastră? Și poate, în directă legătură cu ac
intrăm într-un alt capitol — al sincerității opiniei —
dacă vreți, și mai departe, în opinia conformistă
neconformistă, în care presiunea socială și opi
publică au un rol determinant. După cum vedeți,
rajul opiniei e mult prea complicat în conținut. Și
tr-o discuție nu se pot enunța decît ideile.



Afiș — de Ioana Rodica DRAGOMIRESCU, anul VI Grafică

Conf. dr. PAUL POPESCU NEVEANU

ÎN ACEST ANOTIMP STUDENȚESC AL „FUNDAȚIEI" PROFESIONALE

În viața universitară acționăm oarecum pe
fronturi: unul, al combaterii opiniilor nocive, al
efect niciodată nu trebuie subapreciat; altul al p
vării opiniilor constructive și generatoare de
Facultatea este pentru tineretul studios un loc d
tinuu tranzit. Facultatea este însă și o instituție
dalități de lucru și tradiții relativ stabile. Apoi,
să se țină seama de așa-zisele „grupe primare"
denți, care, totdeauna, influențează pe noii veni
bilitatea opiniei studențești **se exprimă de ac**
continuitate, în fluxul mesajelor transmise de la
la alta. Tocmai din aceste motive opinia studen
prezintă **particularități aparte, după facultăți ș**
tute. Există, prin urmare, un cadru tradițional
de care trebuie să se țină seama. Apoi, etapa d
care este studenția, prezintă condiții subiective
biective extrem de favorabile pentru închegarea
a unor opinii vii, manifeste, viguroase și dural
nu uităm, studentul de astăzi a fost ieri, și po
este încă, acel descoperitor al lumii, acel visăt
mîntat, căutător de inedit și originalitate, care
dolescentul. În acest anotimp studențesc al fu
profesionale, al finisajului de personalitate, c
carea cu cei apropiați prin vîrstă și preocupa
preferabilă și neobișnuit de necesară. **Structur**
țămîntului nostru universitar, care întrunește
de studenți în aceeași grupă de studii, este
factor favorabil adîncirii fenomenului de opini
tivă. Tocmai de aceea opinia studențească își
expresia sa cea mai conturată, caracteristică și
la nivelul grupei. Studenții vin însă în anul I
cu mentalitatea și atitudinile sale. Opinia cole
naște treptat și nu este doar rezultatul însumă
niilor individuale. **Obiectiv, studenții sînt puși**
acelorași sarcini, sînt încadrați în același regim
tivitate, sînt asociați printr-un destin comun.
cadru se pune mai degrabă problema evoluției
individuale sub imperiul cerințelor colective de
pla însumare de opinii individuale coexistente.

Opinia colectivă se naște din necesități de c
în noua situație și de solidarizare în vederea î

›loraşi scopuri. După ce ajung să se cunoască reci-›c şi să se familiarizeze cu condiţiile activităţii uni-'sitare, prin anul II, opinia grupei şi a anului se defi-te mai bine şi nu se reduce numai la funcţiuni de ›ntare, ci îndeplineşte din plin şi funcţiuni de auto-laj. De regulă, anul II este foarte echilibrat şi dis-ne de o opinie, din analiza sensurilor căreia se pot ge concluzii semnificative pentru ceea ce va însemna ›luţia ulterioară a studenţilor. În această fază, **deo-›it de important este ca să identificăm „vedetele", cei care sînt dătători de tonuri, contribuind în largă sură la formarea opiniei.** Noi, cei care avem misiu-ı de a sprijini pe studenţi în evoluţia lor, urmărim sura în care elementele ideologice devin organic şi ›sc asimilate în viaţa psihică a grupului. În evoluţia niei colective studenţeşti, anul III aduce modificări portante. Sarcinile devin mult mai grele. Deseori ervine o polarizare, în sensul afirmării studen-›r foarte buni şi, celor slabi. Unii, studenţi deja „ru-aţi", ajung la un „modus vivendi" ceva mai comod. alţii se declanşează pasiuni creatoare. În orice caz, **pă observaţiile mele, opinia la studenţii anului III ă străbătută de o pregnantă notă critică.** Important e modul cum, definindu-şi criteriile comune, studen-reuşesc să depăşească acest moment adaptîndu-se ›imului de activitate ce-i aşteaptă în al IV-lea an de ›dii. Nu exagerăm dacă spunem că în anul IV dorinţa realizare, ambiţia devin în această fază unanime. ıdenţii se apreciază reciproc după criterii de fond, ınd în vedere şi preocupările culturale ca şi perspecti-e profesionale şi de viaţă şi nu se orientează numai pă rezultatele şcolare. Opinia colectivă poartă sem-e maturităţii. **Cît priveşte anul V, aici apare din nou nul prospectiv, dar nu mai este cel al adolescenţei, ›l unor intelectuali adulţi. Sistemul de apreciere de-ıe subit foarte complex şi, pare-se, indicatorul de va-›re este definitiv elucidat şi însuşit.**

Am convingerea că asupra evoluţiei personalităţii ıdentului, pe parcursul celor cinci ani, **opinia colec-ă acţionează direct sau indirect, vizibil sau pe ne-aţite, într-o nebănuit de mare măsură.** Poate jumă-e din ceea ce se întîmplă în acest interval în viaţa irituală a tînărului depinde de climat, de opinie. Şi să uităm că ceea ce se hotărăşte acum va dura, va ›ăbate întreaga viaţă.

rof. univ. ŞERBAN CIOCULESCU,

embru corespondent al Academiei

ROFESOR – STUDENT;

IENTOR – DISCIPOL

Aşa cum este bine cunoscut, în timpul studenţiei ele nu am scăpat prilejul de a-mi spune oricînd ınctul de vedere, referindu-mă atît la problemele ›ciale cît şi la cele legate de ştiinţa în care mă pre-ıteam să devin specialist.

Polemicile cu profesorul meu, Mihalache Dragomi-›scu, cu care nu rareori deveneam chiar... obraznic, edează pentru afirmaţia făcută mai sus.

Îmi vine în minte un fapt petrecut pe la începutul ›ceniului al treilea al secolului nostru, cînd la şe-ınţa festivă a Institutului de literatură înfiinţat de ›ofesorul M. Dragomirescu, acesta, în discursul său, elogiat talentul de orator al suveranului României. unoşteam însă cu toţii că Majestatea Sa nu-şi în-›cmea singur cuvîntările şi iată că, în prezenţa oficia-tăţilor vremii, a membrilor institutului, se ridică de ngă mine bunul meu prieten Vladimir Streinu şi eagă cu mult curaj afirmaţiile nefondate ale preşedin-›lui cu privire la talentele creatoare ale regelui. I. Dragomirescu răspunde că se desluşeşte un notabil ›cent afectiv în aceste cuvîntări, la care studentul treinu replică sarcastic că el nu desluşeşte decît un ccent străin. Atitudinea aceasta a constituit un act ›merar pe vremea aceea.

Tot pe atunci a sosit în ţară marele scriitor pro-resist Henri Barbusse, care dorea să participe la ezbaterile unui proces. Toată presa noastră de dreapta, ıcă înainte de sosirea ilustrului om de cultură, i-a ăcut o campanie nefavorabilă. În pofida acestui lu-ru, într-una din zile, împreună cu un coleg al meu, am făcut o vizită la hotelul „Athenée Palace", unde ›cuia. La sfîrşitul vizitei, încă de la etaj am observat ă în faţa ieşirii hotelului eram aşteptaţi de un grup e peste o sută de tineri... „furioşi". Făcînd o mişcare e strategie spontană, am putut scăpa pe o străduţă ăturalnică doar cu cravata şi fularul smulse, colegul ıeu fiind însă victima dezlănţuiţilor.

Multe din amintirile mele se leagă de astfel de uări de poziţie, care au fost întotdeauna în concor-lanţă cu ceea ce gîndeam despre viaţă, despre socie-ate.

Tineretul de astăzi are o organizaţie a lui, este ›rientat politic, îndrumat cu grijă, el nu este în ituaţia în care ne aflam noi cu decenii în urmă.

Am fost întrebat dacă are vreun rol opinia în pro-esul de învăţămînt, dacă face parte din ciclul formă-ii omului. Ştiu că opinia face parte integrantă din ormarea personalităţii.

Întrebat dacă profesorul poate deveni un **men-or** al unui grup de studenţi, voi repeta ceea ce am ›pus public acum cîteva zile: Cred că ar fi bine ca ›rofesorul luîndu-şi studenţii din anul I să-i ducă ›înă la absolvire. Obişnuindu-se greu cu un stil de muncă (pentru că studenţii stau mult în expectativă), abia spre sfîrşitul anului universitar, în anul urmă-tor, studentul este obligat să se obişnuiască cu un alt stil de muncă şi aşa se perpetuează situaţia de a an la an. Astfel, nici studentul nu-şi poate cu-noaşte bine profesorul, nici invers, fapt care este regretabil. Tot astfel, mie, ca profesor de Istoria literaturii române vechi, nu mi se dă posibilitatea să lucrez la seminarii decît numai cu un sfert din studenţii care îmi audiază cursul.

Se simte deci nevoia unui sistem mai unitar în studiul universitar, pentru ca apropierea profesor-student să fie posibilă şi sub forma mentor-discipol.

În ceea ce priveşte opinia ştiinţifică, am anunţat pe studenţii cu care lucrez că pot avea chiar la examen păreri care să contrazică cele afirmate de mine la curs, bineînţeles dacă sînt bazate pe argumente riguros ştiinţifice. Nu poate decît să mă încînte atunci cînd un tînăr student este preocupat de problema descoperirii adevărurilor ştiinţifice. De altfel, noi pregătim studenţii tocmai cu această credinţă că vor deveni cercetătorii de mîine.

Conf. univ. DUMITRU ALMAŞ

Gîndesc că 2—3 exemple pe viu vor putea ilustra mai plastic tema aleasă de dumneavoastră.

PĂREREA FETELOR

Încercăm de mai multă vreme să scoatem din inerţie un student cu foarte multe absenţe. Cum s-ar spune, pe chiulangiul anului IV. Ştie să se facă simpatic, să se apropie de colegii lui cu multă căldură. Şi de fiecare dată cînd a fost pus în discuţia organizaţiei U.T.C., fetele, majoritatea colegelor lui, s-au împotrivit sancţionării. „Nu, e un student bine pregătit" argumentau ele. De chiul, nici vorbă. Şi votul lor îi asigura pentru încă o perioadă de timp liniştea.

Un alt caz: un tînăr din anul II, frumuşel foc, îmbrăcat corect, chiulangiu şi repetent. Dar nimeni nu se jenează de toate acestea. Într-o zi îl văd pe lista concurenţilor la un program artistic. Sînt atent cum evoluează. Am mai avut studenţi care au ajuns actori, îmi spun, şi poate se va ridica prin aceasta. Apare; ştie că are un profil care ameţeşte şi cu multă prestanţă anunţă un sonet din Michelangelo. Aplauze mărcţe. Dar... de la primul vers se împotmoleşte, o fată din primul rînd îi suflă cu disperare, se produce în el o detentă şi... se poticneşte din nou. Nu-l mai aplaudă nimeni şi juriul îl socoteşte ca neparticipant. Să sperăm că lecţia pe care singur şi-a servit-o o să-l tempereze în ceea ce priveşte autoadmiraţia, în ciuda repetenţiei. Cît despre opinia fetelor... Şi-au spus de data aceasta cuvîntul ignorîndu-l pe bună dreptate.

DE CE N-AM INIŢIATIVA?

Înainte de începerea acestei sesiuni, L. A., un student din anul V, în fruntea unui grup restrîns de colegi, a înconjurat Universitatea cîntînd „Gaudeamus igitur", scandînd „Trăiască profesorii!", căţărîndu-se pe statuia lui Mihai Viteazul şi adunînd un public uriaş şi dornic de astfel de „noutăţi". Au şi început zvonurile: la Bucureşti au manifestat 5 000 de studenţi! Inexact. Cu aproximaţie — 50! Se pune însă întrebarea: e un act de curaj, e o iniţiativă bună? Pînă unde se poate merge şi unde începe huliganismul?

Tinerilor noştri nu le lipseşte aşadar curajul. Dar nu ştiu să-l folosească. Şi-l epuizează adesea în manifestări infantile ca aceea citată mai sus. Consider însă toate acestea ca inadvertenţe de creştere. **Pentru că abia acum ei îşi formează maturitatea de înţelegere, de comportare, puterea de a discerne, încercarea de a fugi de drumurile bătătorite, comode, dar mediocre. Şi curajul opiniei cam aceasta înseamnă.**

PALTIN BOLDUR NOTTARA,

Facultatea de istorie,

Universitatea Bucureşti

A FI NOI ÎNŞINE

Trăim un timp al maximei solicitări individuale, condiţie esenţială a realizării noastre în societate. Fiind deci în permanenţă solicitaţi, sîntem în mod firesc obligaţi să răspundem, să avem o atitudine, să optăm pentru ceva. Sînt fericit că trăiesc într-o societate şi într-o ţară în care nu numai că putem să ne exprimăm părerile, dar chiar ni se cere s-o facem. Şi acest lucru este extraordinar, fiindcă fiecare atitudine exprimată înseamnă un punct de vedere, un unghi nou, o latură nebănuită de ceilalţi, înseamnă o contribuţie originală. Iată elementul care ne animă.

Ne jigneşte însă un soi de scleroză a ideilor, o rutină a dădăcelii, cu manifestări de superficialitate faţă de problemele majore ale vieţii noastre.

Totul ne spune că vrem şi că trebuie să ne desăvîrşim. Dar spre această desăvîrşire vrem şi trebuie să mergem cu propriile noastre forţe şi forme. În fiecare zi trebuie să avem curajul de a ne exprima pe noi, de a fi noi înşine. De aceea iscă nedumeriri unele forme prin care organizaţiile noastre de tineret încearcă să orienteze opinia studenţească, luată ca manifestare publică. În adunări, de exemplu, fie că se poartă discuţii asupra unor subiecte neinteresante, fie că se absolutizează problemele profesionale.

Şi încă ceva. Noi, studenţii, sîntem adesea acuzaţi că nu luăm cuvîntul la seminarii, că lipsim de la cursuri. Dar, oare nu s-ar putea ca şi unele cursuri să fie concepute neinteresant, anost, să fie învechite? Nu s-ar putea ca dezinteresul nostru pentru asemenea seminarii şi cursuri să fie tocmai opinia noastră? Şi, în acest caz, ar trebui să se ţină cont de ea.



Studiu — de Doru COVRIG, anul I Sculptură

ADRIAN PĂUNESCU, poet,

student,

Facultatea de limbă

şi literatură română,

Universitatea Bucureşti

...CA BUZDUGANUL

ARUNCAT DE ZMEU

Cred că la un om tînăr cu oarecare curaj înnăscut, stăpînit de nelinişte şi la urma-urmei capabil de a-şi gîndi serios viaţa pe o lungă perioadă, opinia şi fronda sînt cosubstanţiale. Să mă explic. Atîta vreme cît tu, ca individ, nu ai realizat mare lucru, atîta vreme cît gesturile tale nu au în spate un destin limpede, atîta vreme cît destinul tău e mai mult în faţă, mai mult virtual, orice opinie a ta, ieşită din comun, poate părea frondă. E cazul tinerilor din literatură care, negînd violent un înaintaş, fac frondă pînă în momentul cînd afirmă prin ceea ce scriu ei înşişi ceva. Iată eseul lui Eugen Ionescu „NU"

Privit acum în calma depunere de decenii, eseul „NU" este o opinie, una între multe altele, aparţinînd de drept structurii atît de nonconformiste a marelui dramaturg. Deci, deosebirea între frondă şi opinie nu poate fi făcută lesne, imediat, căci e atît de simplu să te înşeli considerînd un gest al unui om numai în raport cu începuturile lui, dar e atît de greu să încadrezi acest gest într-un ansamblu viitor, care va încorpora poate docil asprimea sau ridicolul unei fronde din tinereţe.

Fără îndoială că aici, ca şi în multe alte judecăţi, coeficientul de risc este imens. Mai mult de jumătate din cei ce fac frondă vor rămîne şi peste... 30 de ani (dacă ne vor mai interesa) nişte **ridicoli şi acriţi fronderi**. Dar atîta vreme cît măcar cîţiva dintre cei ce astăzi nu se supun unui curent mai larg şi încearcă originalitatea de timpuriu, vor fi mîine „prinţi" ai opiniilor, avem toate motivele să numim fronda un fenomen firesc al tinereţii.

Fronda nu apare întotdeauna, ba, aş putea spune, nu apare aproape niciodată în acelaşi timp cu substanţa, ci o precede, ca buzduganul aruncat de zmeu înainte spre a-i anunţa teribila sosire. Cîte din aceste buzdugane sînt din lemn durabil şi cîte sînt uscături, aceasta se distinge mai greu şi în nici un caz nu putem mustra una dintre cele mai fireşti, mai tulburătoare şi mai ambiţioase porniri ale tinereţii — fronda!

DE GUSTIBUS DISPUTANDUM...

Un gust, subiectiv ca orice gust, a încercat să se obiectivizeze propunîndu-vă următoarele posibilități de a petrece agreabil și poate cu folos vacanța ideilor și a emoțiilor.

ÎN CONUL DE LUMINĂ AL ABAJURULUI, CITIȚI :

„CORDOVANII" (ediția a II-a, revăzută) de Ion Lăncrănjan. Romanul bărbaților aspri, morocănoși, dar duioși pînă la lacrimă, rezistă, după cum se vede, și timpului și — v-o spunem cu o emoție reamintită — la lectură.

„IDEALUL ȘI VALOAREA ESTETICĂ" — de Ion Pascadi — un macroeseu care rememorează aproape toate opiniile privind axiologia artistică, propunînd totodată o scară originală de valorificare.

„VERSURI" de Rilke. Antologie masivă din poezia unuia dintre cei mai frămîntați lirici ai secolului nostru. Printre traducători : Lucian Blaga, Al. Philippide.

„GHILGAMEȘ". După **„Cîntecul nibelungilor"**, **„Kalevala"** — pentru prima oară apariția integrală în românește a tulburătoarei epopei **„Ghilgameș"**, unul din cîntecele cele mai curate ale prieteniei.

„FIZIOLOGIA CRITICII" — de A. Thibaudet, selecție antologică din lucrările capitale ale voluptosului francez care s-a definit pe sine : **„Un burgund cam molatec, olecuță răutăcios, altfel cu un aer de vulgaritate, critic literar de profesie, care umblă printre cărți cu mintea așezată și cu epicureismul activ al unui podgorean în via lui, al unui degustător cu ceașcă de argint printre butoaiele cu vin".**

„ÎN ABSENȚA STĂPÎNILOR" — de Nicolae Breban. Cu tot riscul, pe care ni-l asumăm, vă propunem să citiți acest al doilea roman al talentatului scriitor.

„OAMENI DIN DUBLIN" — de J. Joyce. După o așteptare de peste 30 de ani, o apariție, nu însă cea mai semnificativă, din opera celebrului irlandez, semnatar, printre altele, și al romanului **„Ulisse"**. Dacă o mai găsiți în librării cumpărați-o și citiți-o, dacă nu, încercați s-o împrumutați de la Editura pentru literatură universală.

ÎN SCHIMB, în librării se mai găsește o carte de preț : **„ESEURI"** de Michel Montaigne. **„Iată o carte a bunei credințe, cititorule"** — ne spune autorul, de la primul rînd. E una din cărțile dintîi și geniale ale spiritului modern : **„Așadar, cititorule, sînt eu însumi aluatul cărții mele (...) eu vreau să fiu văzut în felul meu, nedres, firesc și obișnuit, fără siluire și fățuire : căci pe mine mă zugrăvesc".**

DACĂ STAȚI LA TELEVIZOR...

— Vă sfătuim, cu durere, să ocoliți viitoarea emisiune **Clubul tinereții**, care, probabil, va fi la nivelul celei pe care am văzut-o luna trecută (cu tinerii actori). Am pierdut un ceas ca să aflăm că și tinerilor actori le place să dea autografe. Asta o știam. Însă nu erau ei de vină !...

Repetăm, după toate antecedentele, riscați programîndu-vă timpul pentru a viziona această emisiune

— **NU PIERDEȚI**, în schimb, emisiunea **„Arheologia ideilor"**. După seria a III-a, dedicată fizicii, ne putem (o dorim) aștepta la cele mai frumoase satisfacții intelectuale.

— **PARTICIPAȚI** la concursurile televiziunii ! Nu vă costă decît 0,55 lei — marca de pe plic. Decît doi lei un bilet la Loto, ori trei un buletin Pronosport, mai avantajos e un cîștig doar cu 0,55 lei. Tot loterie este, tot cu ochii închiși se trag cîștigătorii. Întrebări ușoare ! Răspunde toată lumea ! Cîștigul mare : un disc de muzică ușoară ! Pronoexpresul acordă uneori și discuri cu muzică simfonică, dar ce are a face asta ? Participați la teleconcurs !

CĂUTAȚI SĂ VEDEȚI SAU SĂ REVEDEȚI ACESTE FILME...

„Zorba grecul", „Duminică la ora 6", „Porte de Lilas", „Tovarășii", „Mondo cane", „Parisul vesel", „Război și pace", „Falstaff".

OCOLIȚI :

„Minunata Angelica" și unele din filmele notate de **„România liberă"** ca fiind bune, dar și altele...

TEATRU :

Am fi dorit să vă îndrumăm la cîteva premiere bune. Există, dar lipsesc cu desăvîrșire... Vedeți totuși dacă au sau n-au dreptate cronicarii teatrali cînd s-au exprimat atît de categoric negativ despre noua montare cu **„O noapte furtunoasă"**.

Revedeți dar montări de valoare : **„O scrisoare pierdută", „Rinocerii", „Oameni și șoareci", „D'ale carnavalului"** etc.

Gh. SUCIU

COLOCVIU CU MUNTELE ȘI IARNA

A devenit o tradiție ca în fiecare an mii de studenți să-și petreacă zilele de vacanță în taberele organizate pentru ei de către Comitetul Executiv al U.A.S.R. În iarna aceasta, numărul celor care vor susține colocviul cu muntele și iarna la Predeal, Bușteni, Sinaia, Tușnad sau Pîrîul Rece trece de 7 000.

Masivele muntoase ale Bucegilor, Rodnei, Postăvarului, Piatra Mare ademenesc și ele pe cei mai activi, pe schiori, pe excursioniști în taberele alpine.

În continuare, să urmărim doar cîteva aspecte ale programului întocmit anume pentru aceste zile de februarie...

Pentru cei ce n-au vizionat în timpul sesiunii recente premiera cinematografică „Diminețile unui băiat cuminte" va rula, în toate cele cinci tabere, comentatul film al lui Andrei Blaier ; reprezentația va fi urmată de o întîlnire cu realizatorii, întîlnire la care și-au anunțat participarea A. Blaier, Nicu Stan, Sebastian Papaiani, Dan Nuțu și Constantin Stoiciu. Tot în „carnetul cinematografic" al comandamentelor figurează și apreciata producție a studiourilor franceze „Cît timp ești sănătos", avîndu-l protagonist pe celebrul comic Pierre Etaix.

Un ansamblu folcloric și de estradă studențesc va prezenta la Sinaia, Bușteni și Predeal o suită de concerte. Melomanii pot urmări audițiile muzicale cu temele : „Ciprian Porumbescu", „George Enescu", „Verdi-Wagner", „David Oistrah" și „Despre melodie".

Nici poezia nu a fost dată uitării. Studenți ai Institutului de teatru vor susține două recitaluri — „Poezia de dragoste în lirica națională și universală, „Istoria epigramei românești", iar poeții studenți (Ana Blandiana, Constanța Buzea, Adrian Păunescu și alții) vor petrece o seară în mijlocul studenților veniți la odihnă, discutînd despre arta poetică a tinerei generații.

Evident, vor avea loc și concursuri „Cine știe, cîștigă" și concursuri-ghicitoare (gen Pronosport, ni se specifică) pe teme sportive și „diverse" jocuri de atenție, de societate, concursuri de sănințe și de schi, precum și nelipsitele carnavaluri, seri dansante etc.

În taberele alpine programul diferă întrucîtva... Participanții vor urma obligatoriu cursul de învățare și perfecționare a schiului (pe serii de începători și avansați) și vor practica turismul de iarnă. Reținem concursurile de slalom și coborîre directă, excursiile de-o jumătate de zi la Scropoasa, Babele, Piatra Mare, Diham, Vîrful Ciucaș. În schimb, seara, se vor desfășura și aici concursuri „Cine știe, cîștigă", programe distractive și culturale, jocuri de cabană, jocuri de societate, carnavaluri.

Așadar, pretutindeni zece zile de veselie, de odihnă activă, zece zile de frumoasă vacanță !

D. V.



Studiu — de Ștefan CĂLIȚĂ, anul III Pictură

BUCUREȘTI

Clubul Institutului politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej" : **„Etica contemporană", masă rotundă, și concurs „Cine știe să se poarte, cîștigă" (5 februarie) ; audiție pe discuri : versuri de Eminescu recitate de George Vraca (6 februarie) ; excursie cu autocarul la Giurgiu (8 februarie) ; jurnal de călătorie din Franța și Olanda al prof. dr. docent R. Voinea (cu proiecții diapozitive color) (la 9 februarie) ; întîlnire cu actori cunoscuți pe tema „Roluri îndrăgite" (10 februarie) ; audiția „Interpreți români de renume mondial : „Lipatti" (13 februarie) ; întîlnire cu redactori ai revistei „Fotbal" (15 februarie).**

Clubul Universității : **Mozaic distractiv, organizat cu concursul studenților de la I.A.T.C. (5 februarie) ; „Pe teme internaționale" — prezintă prof. univ. George Macovescu, adjunct al ministrului afacerilor externe (6 februarie) ; „Doine și balade", seară organizată cu concursul Institutului de folclor (7 februarie) ; filmul „Înotătorii", întîlnire cu maeștri ai sportului de la cluburile Dinamo și Steaua (10 februarie) ; Mondo Cane, film ; concert al tinerilor soliști Dan Spătaru, Pompilia Stoian, Anda Călugăreanu (11 februarie) ; Mari regizori — prezentarea lui „Orson Welles" și a filmului „Falstaff" (14 februarie).**

Clubul I.M.F. : **Jaz-bossanova, prezintă orchestra Oschanitzky (6 februarie) ; „Călătorind pe meleagurile patriei noastre", expunere cu diapozitive a dr. M. Sturdza, concurs fulger „Recunoașteți locurile ?" (8 februarie) ; întîlnire cu artiști amatori de la Casa de cultură „Grivița Roșie" (10 februarie) ; „Întemeietorii medicinii științifice românești" — prezintă dr. N. Marcu (11 febr.) ; Concurs „Cine știe, cîștigă" pe tema „Mari cîntăreți de muzică ușoară" (12 febr.) ; „Cum să ne îmbrăcăm" — prezintă Casa de mode a orașului București (13 febr.) ; Carnaval (14 febr.) ; Brigada artistică a I.M.F. — Momente vesele (15 febr.).**

Clubul I.P.G.G. : **Întîlnirea cu sportivii participanți la Campionatul mondial de handbal, ediția 1967 (7 febr.) ; concurs de tenis de masă, masă rotundă pe teme ale actualității internaționale (9 febr.) ; Seară de romanțe (11 febr.) ; Audiție „Bărbierul din Sevilla" (13 febr.) : Jurnal de călătorie : Impresii din turneul echipei olimpice de fotbal a României în America de Sud. (15 febr.).**

Casa de cultură a studenților : **Aldo Ciccolini — prezintă Th. Ciortea (8 febr.) ; „Teatrul și culisele lui", întîlnire cu actorii Elena Sereda și Ion Bessoiu (9 febr.), Recital de versuri : Labiș, Prévert, Sorescu și scenarizarea „Micul Prinț" — în interpretarea colectivului de teatru al Institutului de proiectări și automatizări (11 febr.) ; Dansul modern — în prezentarea maestrului de balet Nicolae Sever (12 febr.) ; filmul artistic „Cartea de la San-Michele" (14 febr.) ; Carnaval (15 febr.).**

CONSTANȚA

În cadrul manifestărilor ce se vor desfășura la clubul Institutului pedagogic sînt prevăzute expoziții cu volume nou apărute, o expoziție de fotografii artistice realizate de Ion Miclea. De asemenea, în program figurează vizite la Muzeul de artă al regiunii Dobrogea, întîlniri la care se vor dezbate aspecte legate de preferințele literare ale studenților (autorul, eroul preferat), audiții muzicale colective. Tot în sălile clubului vor avea loc întreceri sportive la disciplinele tenis de masă și șah. Amatorii de dans sînt invitați la reuniuni în zilele de 6, 9 și 12 februarie.

DOUĂ FINALE UNIVERSITARE

Între 5 și 15 februarie, în sala roșie a Cazinoului din Sinaia, va avea loc întrecerea pentru desemnarea campionilor universitari ai anului 1967 la șah. Participă 80 de studenți, campioni ai centrelor universitare și invitați din rîndul studenților care au minimum categoria a II-a de calificare; competiția se va desfășura după sistemul elvețian.

Turneul se anunță deosebit de palpitant prin prezența unor șahiști valoroși: Suzana Makai, vicecampioană a țării, Baumstark Gertrude, candidat de maestru, Pia Brînzeu și Victoria Vidrașcu categoria I, la fete, precum și Iosif Lazăr, Emanuel Pantazi, Șerban Teodorescu, candidați de maestru, fostul campion universitar Erwin Mozeș, Dorin Oană, Grigore Bota, Gabriel Popescu, Ioan Fruchel și Dan Bădici, categoria I.

★

La Predeal este anunțată finala Campionatului republican universitar de schi; în zilele de 14 și 15 februarie se vor desfășura probele de slalom uriaș și slalom special (atît la băieți cît și la fete), cursa de fond de 5 kilometri (feminin) și 10 kilometri (masculin). Vor lua startul campionii centrelor universitare (acolo unde s-au organizat asemenea întreceri preliminare...) și alți schiori fruntași din București, Brașov, Cluj, Iași, Timișoara, Tg. Mureș, Petroșani și Oradea. Dintre aspiranții la titlu cităm pe Geza Tömöry, I. Stinghie, Constanța Mizgăreanu, Gründel Moress (Brașov), C. Arghiropol, Belu Ioana, Elena Neagu (București), Ecaterina Ciutaș (Tg. Mureș), Dorin Lungu (Timișoara), Vincențiu Pop (Iași), Horia Dobreanu și Crețu Maria (Cluj).

GRUPUL „VALERIU"

Valeriu Bălan, anul IV al Facultății de geochimie din Iași, mare amator de turism, care-și va petrece vacanța la Cota 1400, ne-a vorbit despre proiectele sale și ale prietenilor săi în acest sezon.

Din grup nu vor lipsi bineînțeles fetele, fiindcă fără ele vacanța își pierde mult din farmec și grație. Fiecare va avea obligația să-și aducă o contribuție cel puțin la organizarea unui moment distractiv și de a veni cu o idee mai mult sau mai puțin genială în acest sens. În timpul dimineții nu se va rămîne niciodată în cabană, indiferent de starea vremii. Toți din grup vor schia, bineînțeles cei ce nu știu vor învăța.

Deosebit de amuzant va fi un concurs de schi cu premii (data lui n-a fost încă fixată). Dacă unii în tabără vor renunța la somnul de noapte, grupul „Valeriu" nu se va asocia. Se vor compune, spre a fi cîntate, diferite melodii. Nu vor lipsi, de asemenea, jocurile de cabană. Cea mai mare excursie pe care o vor face e în Bucegi (timp de 3 zile) și va avea următorul traseu: Vîrful cu Dor — Caraiman — Babele — Omul — Peștera Ialomicioarei — Padina — Bolboci — Cheile Tătarului — Cheile Zănoagei — Lacul Scropoasa și înapoi la Padina. Se poate spune deci că nu vor pierde nici o oră.

Constantin COROIU

BUCUREȘTI

Comisia de turism a centrului universitar București a luat inițiativa organizării — pentru studenții ce nu își petrec zilele vacanței de iarnă în tabere U.A.S.R. — unor excursii la munte, cu durata variind între 4 și 9 zile.

Amatorii de schi, concursuri de săniuțe, bătăi cu zăpadă, seri dansante „la altitudine", concursuri „Cine știe, cîștigă" se pot înscrie la oricare din excursiile pe care le preferă: Trei Brazi, Babele, Susai, Cheile Zănoagei, Gîrbova, Vîrful cu Dor, Pîrîul Rece, Cerbul, Caraiman, Piatra Arsă, Cheile Rîșnoavei, Peștera, Rențea, Diham, Păltiniș.

BRAȘOV

Între 5 și 15 februarie a.c. Casa de cultură a studenților oferă celor ce-și petrec vacanța în oraș un program variat. Pe lîngă obișnuitele vizionări la televizor, seri de dans, sînt prevăzute seri distractive, recitări, concursuri de mincinoși, scurte programe ale formației de chitare electrice, jocuri de societate. Actorii Teatrului muzical „Gheorghe Dima" și-au anunțat o vizită. Mai notăm excursiile la Predeal, Trei Brazi, Tușnad, Bran, Rîșnov și Sibiu.



Petrecere — de Al. STURZA, anul V Pictură

PROIECTE ÎN PRAG DE VACANȚĂ

Fotograf amator, ipegegistul Petre Marinescu își va „consuma" vacanța, toate economiile și mai multe filme Leica întreprinzînd...

— ...pe cont propriu o excursie în regiunile Oltenia și Hunedoara. Ca-n fiecare iarnă, primul popas îl voi face la Craiova, unde intenționez să merg în regiune spre a executa cîteva clișee.

— Urmăriți o anume temă?

— O galerie cu tipuri de olteni! Evident, pe lîngă această preocupare de a surprinde instantaneu atitudini caracteristice, trăsături ale oamenilor de la Jii, adaug intenția să realizez o serie de peisaje industriale.

— Iar următorul „popas"?

— În Petroșani. Pîrtiile de la Parîng mă ademenesc nespus, fiindcă oferă minunate subiecte pentru fotografii artistice, un peisaj atrăgător.

— Așadar, vacanța va coincide cu un veritabil turneu foto...

— Da și nu. În Parîng voi urca și pe munte, voi practica și schiul, mi-am programat și zile de studiu pentru examenul parțial de utilaj.

— Chiar atîta conștiinciozitate profesională?

— Serios! E adevărat că nu mă amuză perspectiva cu învățatul, dar n-am încotro. Altfel la vară... Tot e mai bine să dau și să trec „parțialul" în februarie...

TOVARĂȘUL SECRETAR ÎȘI PROPUNE...

Ion Bărboi, anul IV Foraj, secretar A. S. pe institut, băiat bun și îndrăgit de colegi (după cum ni-l prezintă grupa) va petrece vacanța în tabăra alpină de la Rențea.

— Ce program v-ați propus?

— Între altele cel pe care ni-l oferă conducerea taberei...

— Deci, mai întîi de toate foarte mult schi.

— Grozav! Poate că așa am să învăț și eu „slalomul"...

— Marca de schi preferată?

— Îmi plac (cum arată) zakopanele roșii, lăcuite, cu muchii de oțel.

— Prin urmare zakopane cu kanturi...

— Așa mi se pare că li se spune. Tot ce-mi doresc este să execut cîteva coborîri directe cu o asemenea pereche de schiuri.

DE ZECE ORI „O NOAPTE FURTUNOASĂ"...

Lucia Tudose, Georgeta Dumitru, Nicolae Andreescu, Aris Ovanesian, Magda Cononovici, Mircea Mihalache, din anul V al Conservatorului „Ciprian Porumbescu", și „prîslea", Cristian Mihăilescu, din anul IV, au hotărît să petreacă împreună zece „nopți furtunoase" în această vacanță de iarnă. Nu fiți contrariați, stimați cititori, nu-i vorba de „popularizarea" cine știe cărei manifestări zgomotoase și nesăbuite. Vom scrie doar despre hotărîrea tînărului colectiv de interpreți de a răspunde unei invitații adresată Conservatorului bucureștean, și anume de a prezenta 10 spectacole cu opera „O noapte furtunoasă" de Paul Constantinescu pe scenele din Satu Mare, Baia Mare, Sighet, Galați, Brăila și Iași. Alături de toată studențimea, le urăm și noi cît mai mult succes.

R. C.

O RESTANȚĂ PENTRU VACANȚĂ

Studenții băimăreni rămași în localitate să-și petreacă vacanța se interesează cu tot mai multă asiduitate de programul manifestărilor programate de comisia culturală în acest interval. Un răspuns cert însă întîrzie să primească. De ce?

Consiliul U.A.S. dorește sincer să facă zilele vacanței cît mai plăcute. S-au întocmit proiecte interesante, cum ar fi organizarea unor excursii în regiune (Izvoarele, Borșa, Usturoi), serate dansante la club, concursuri de șah, jocuri distractive, vizionarea unor spectacole la cinematograf, teatru, audierea unor concerte. S-ar găsi și cine să le traducă în fapte. Dar **n-avem cum.**

Clubul Institutului pedagogic, care ar fi normal să polarizeze întreaga activitate, are însă o existență formală. Nu se găsesc aici nici șahuri, nici mese de ping-pong, nici jocuri de remmy, picup, benzi... nimic! Pentru minimum de activitate ar fi absolut necesare și niște fonduri (premii pentru concursuri etc.); asociația zice că nu dispune de ele (de fapt unde sînt, fiindcă, după cîte am auzit, Comitetul Executiv al U.A.S.R. nu omite din planuri Baia Mare?).

Ce să mai discutăm... O să urmărim și noi zece zile de VACANȚĂ programul televiziunii. Sperăm să nu se defecteze aparatul tocmai acum...

Andrei CRIȘAN

CLUJ

Clubul Universității „Babeș-Bolyai": **Seară de poezie: „Unirea Principatelor oglindită în poezia românească" (8 februarie); concurs de schi (9 februarie); „Cine știe, cîștigă" pe tema „Premiile Nobel pentru literatură" (12 februarie); seară literară „Tudor Arghezi" (13 februarie); „I. C. Frimu, militant de frunte al mișcării muncitorești și sociale din România" (14 februarie); vizită la Muzeul etnografic al Transilvaniei (15 februarie).**

Casa de cultură a studenților: **concert al Filarmonicii de stat (5 februarie): Prin muzeele lumii (6 februarie); vizitarea Combinatului de panificație de la Baci (8 februarie); seară distractivă în tovărășia tinerilor muncitori de la uzinele „Unirea" și „Carbochim" (11 februarie); excursie la Stana (12 februarie).**

GALAȚI

Casa de cultură a studenților: **medalion literar „Ernest Hemingway" (7 februarie); audiție muzicală „Enrico Carusso" (8 februarie); seară dansantă (11 februarie); campionat de biliard dotat cu premii (13 februarie); vizitarea Muzeului regional de istorie Galați (14 februarie).**

PEROȘANI

Clubul institutului: **concurs de mîncat biscuiți (8 februarie), concurs de fugă în saci (13 februarie); concurs de bîlbîiți (15 februarie)!!!**

Excursii: Tg. Jiu, cu vizitarea monumentelor lui Brâncuși (8 februarie); la Alba Iulia cu vizitarea monumentelor arhitectonice ale orașului (12 februarie).

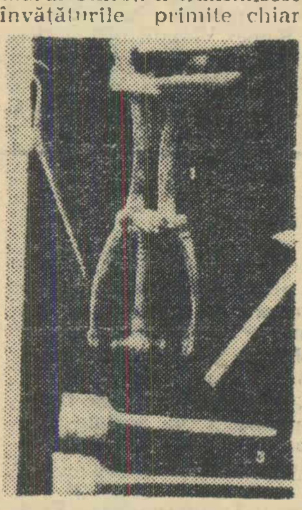
Din „Encyclopédie des jeunes"

STRĂMOŞII ŞI STRĂNEPOŢII LUI HIPOCRATE

● Cea dintîi imagine a vrăjitorilor-vindecători datează de 15 000—20 000 de ani. Ea e atestată de desenele din grotele preistorice ale Pirineilor, şi anume din peştera „Cei trei fraţi". Scheletele datînd din aceeaşi epocă dovedesc existenţa în acele timpuri îndepărtate a practicilor chirurgicale, printre care şi a trepanaţiilor craniene.

● Profesia de medic fiind rezervată în Egiptul antic doar preoţilor, nu este desigur întîmplătoare divinizarea unuia dintre aceştia şi anume a lui Imhotep.

● In Grecia antică, zeul medicinii era Esculap, căruia, conform legendei, centaurul Chiron îi transmisese învăţăturile primite chiar



Instrumente chirurgicale găsite la Pompei (79 î.e.n.)

de la Apolo. Dintre medicii-filozofi trebuie amintiţi Pitagora, Alcmeon şi Empedocle şi mai ales Hipocrate, părintele medicinii, întrucît el este cel care a fundamentat metoda de observaţie clinică. Medicina — spunea el — trebuie să se sprijine pe experienţă: ea trebuie practicată nu în temple, ci la patul bolnavului. O sută de lucrări cuprind învăţăturile hipocratice

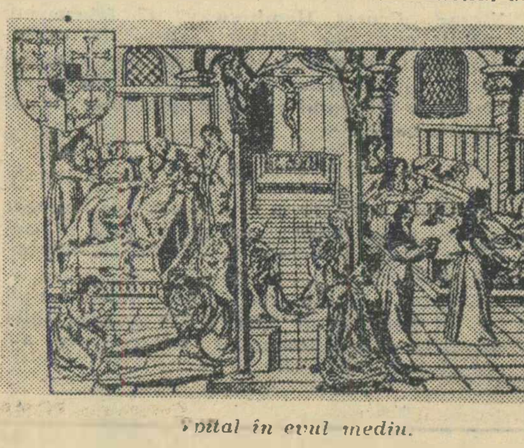
● Moştenirea lui Hipocrate a provocat disputa dintre şcoala dogmatică a celor care nu doreau să schimbe cu nimic învăţăturile dascălului şi şcoala din Alexandria, care, practicînd primele disecţii, a dat naştere anatomiei descriptive.

● La romani, medicina era practicată doar de sclavi. Un emigrant grec numit Asclepiade a dobîndit un mare renume prin recomandarea igienei, dieteticii, exerciţiilor fizice etc.

● La gali, tot preoţii — druizii, erau şi medici. Cel mai important zeu al sănătăţii era Teutates, dar fiecare cetate avea propriul ei zeu-vindecător care purta numele izvorului sau cursului de apă din localitate.

● Din al doilea secol al erei noastre medicina se leagă de numele lui Galien, născut la Pergam, în Asia Mică: după ce a studiat medicina şi filozofia la Smirna, Corint şi Alexandria — acesta a devenit la Roma medicul favorit al împăratului Marc-Aureliu. Lui i se datoresc descoperiri importante în fiziologie, dar şi moştenirea unor concepţii eronate legate de teoria umorilor.

● În Evul Mediu cei mai reputaţi medici au fost arabii Rhazes (sec. IX), Avicena (care în sec. X a scris „Canonul"— manual clasic al medicinii vremii), Avenzoar, Averoes şi Maimonides, care au trăit în Spania, precum şi cei aparţinînd şcolii din Salerno (sec. XII). În sec. XIII facultăţile din Neapole, Padova, Montpellier, Paris, Oxford şi Salamanca formează primii medici — teologi, astrologi şi alchimişti în acelaşi timp. Roger Bacon primeşte titlul de „Doctor Mirabilis" — admirabilul doctor.



Spital în evul mediu.

Scrisori de dragoste ale poeţilor

ALFRED DE MUSSET CĂTRE GEORGE SAND

Ianuarie, 1835

Fericire, fericire, şi moartea după, şi moartea împreună. Da, iartă-mă, mă iubeşti. Vezi, suflete, vei fi fericită. Să fie hazardul oare? Fericită de mine? De mine... Şi am 23 de ani, de ce i-oi avea, pentru ce sînt în puterea vîrstei dacă nu pentru a te turna şiroi în viaţa mea şi pentru ca tu s-o bei de pe buzele mele?

Deci, în seara asta, pe la ceasurile 10, şi ia seama că voi fi acolo devreme. Vino de îndată ce vei putea; pentru a-ţi cădea în genunchi, pentru a-ţi cere să trăieşti, pentru a te iubi, pentru a ierta.

Seara asta, neapărat!

BAUDELAIRE CĂTRE DOAMNA SABATIER

Marţi, 8 august 1857

Scumpă doamnă,

. . . .

Se spune că au existat poeţi care au trăit o viaţă întreagă cu ochii ţintă la chipul iubit. Cred în fond (dar sînt şi foarte interesat în aceasta) că fidelitatea este unul din semnele geniului.

Eşti mai mult decît un chip visat şi drag, eşti crezul meu. Cînd fac vreo tîmpenie, îmi spun în sine-mi: Dumnezeule, dacă ea ar şti! Cînd fac o treabă bună, îmi spun de asemenea: Iată un lucru care mi-o aminteşte. Şi ultima dată cînd am avut norocul... să te reîntîlnesc, căci tu ignori cu cîtă grijă te-am evitat — îmi spuneam: Fireşte că e singură pe dată ce-o aşteaptă cupeul; ar fi bine s-o iau pe alt drum. Şi-apoi: Bonsoir, Monsieur, cu vocea aceea dragă, al cărei timbru încîntă şi sfîşie. M-am îndepărtat, repetînd tot drumul: Bonsoir, Monsieur, încercînd să-ţi imit vocea.

Mi-am văzut joia trecută judecătorii. Nu ţi-aş putea spune că sînt frumoşi; ba chiar sînt dezgustător de diformi: şi sufletul lor trebuie că le seamănă cu faţa.

Flaubert avea alături de el pe Împărat. Mie îmi lipseşte o femeie. Şi numai acest straniu gînd că tu vei fii aceea — pe orice căi s-ar petrece aceasta — îmi aduce pe buze o vorbă chibzuită la adresa acelor creiere grosolane, cu care am avut onoarea cu cîteva zile în urmă (n.n. Se ştie că opera de căpetenie a poetului „Fleurs du mal" a fost obiectul unui răsunător proces intentat lui)

Audienţa este poimîine, joi.

Monştrii se numesc:

Dupaty — Preşedintele Tribunalului

Pinard (redutabil) — Procuror imperial

Delasvaux, De Ponton d'Amécourt, Nacquart — judecători

Camera corecţională...

Aş vrea să las toate aceste trivialităţi la o parte.

Aminteşte-ţi că cineva se gîndeşte la tine, că gîndul său n-are însă nimic trivial, şi că şi-ar dori un pic din răutatea ta. Te rog fierbinte să păstrezi de-acum încolo tot ceea ce voi putea să-ţi încredinţez. Eşti prietena mea de toate zilele şi secretul meu. E o intimitate căreia îi dau replica după atîta vreme, intimitate care mi-a dat îndrăzneala acestui ton atît de familiar.

Adio, scumpă Doamnă, îţi sărut mîinile cu tot devotamentul.

Toate versurile cuprinse între paginile 84 şi 105 îţi aparţin.

Charles Baudelaire

VICTOR HUGO CĂTRE JULIETTE DROUET

Luminarea mi-e pe sfîrşite, se crapă de ziuă, e un amestec de beznă şi zori, şi la această lumină îţi scriu, somnoroasa mea dragă. Dar se face o zi imensă în sufletul meu cînd ştiu că te iubesc.

Dragostea e ca o lampă veşnic aprinsă.

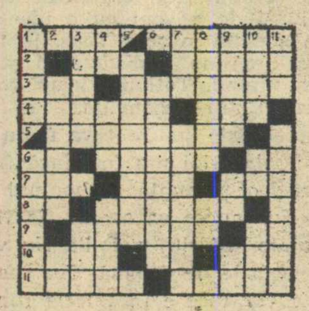
Pe curînd. În cîteva clipe voi fi lîngă tine. Îţi sărut frumoşii tăi ochi cărora le cer iertare că i-am trezit atît de devreme.

Hugo

CĂTRE CITITORI

Nu încercaţi să plagiaţi sau să copiaţi, fireşte cu adaosuri de la caz la caz, aceste scrisori. Nu se ştie dacă mai revenim cu altele ale aceloraşi iluştri poeţi. Şi nimic nu poate pune mai mult sub semnul întrebării iubitele, ca trecerea bruscă de la stilul împrumutat la nota dumneavoastră strict personală!

CUVINTE ÎNCRUCIŞATE



SERVIŢI, VĂ ROG!

ORIZONTAL: 1. A SERVI... — ...ŞI IAR A SERVI 2. UNS... — ŞI FOLOSIT LA O MASĂ SPECIALĂ... 3. ...ÎN CAPUL MESEI — BLESTEME 4. BEA DE DOUĂ ORI... — ...UNA MARE 5. SERVITE ÎN PLĂCINTE 6. Cutie — Statui — Vacă mitologică 7. LA RĂZBOI ÎNAPOI... — ...şi la război înainte — PRIMA LA MÎNCARE 8. Serveşte, te rog! — Lan albastru 9. ORĂŞEL AMERICAN — Centru de pîine 10. UNSOARE — Scoase din pepeni — MIEZ DE PÎINE 11. NUME — LA GRĂTARE ŞI FRIGARE.

VERTICAL: 1. SÎNT ÎN CAMBUZĂ — ERE 2. COJI DE NUCI — Amplasaţi 3. LA DINEU ŞI LA DEJUN — EU 4. Te lasă cu gura căscată — Păţit — Stat aviatic 5. SE ŢINE DE ISON 6. N-ARE UMPLUTURĂ 7. LUAŢI UNA... — ...ŞI ÎNCĂ UNA (cu insistenţe) 8. RĂZUIŢI — Predă ştafeta 9. NUMAI UNA (şi gata!) — Bluză — Neclară 10. A SERVI DE DOUĂ ORI... — ŞI ÎNCĂ O DATĂ TE SERVEŞTE — ÎN MÎNĂ 11. Cîntăreaţă de operă — CARTE.

Gavril GLODEANU

Al IX-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor

La Viena au avut loc lucrările Comitetului internaţional de pregătire a celui de-al IX-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor. Din partea ţării noastre a participat o delegaţie condusă de VASILE NICOLCIOIU, secretar al C.C. al U.T.C.

Comitetul a hotărît ca AL IX-LEA FESTIVAL MONDIAL AL TINERETULUI ŞI STUDENTILOR PENTRU SOLIDARITATE, PACE ŞI PRIETENIE SĂ AIBĂ LOC LA SOFIA, ÎN VARA ANULUI 1968. În cadrul discuţiilor care au avut loc, participanţii şi-au exprimat solidaritatea deplină cu lupta eroică a poporului şi tineretului vietnamez, cu lupta popoarelor de pretutindeni pentru libertate, independenţă naţională, pace şi progres social şi şi-au exprimat convingerea că cel de-al IX-lea Festival va constitui o puternică manifestare a unităţii şi solidarităţii internaţionale a tinerei generaţii. A fost adoptat de asemenea un apel prin care tinerii şi studenţii din lumea întreagă sînt chemaţi să-şi aducă contribuţia la pregătirea şi desfăşurarea celui de-al IX-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor.



Afişul celui de-al IV-lea Seminar internaţional al presei studenţeşti (Halle, R. D. Germană, 8—14 februarie a.c.)

ÎNTÎLNIRI FRUCTUOASE

Convorbire cu oaspeţi tunisieni

Succedîndu-se la puţin timp după vizitele făcute la redacţia noastră de delegaţiile Uniunii Studenţilor Polonezi şi Uniunii Naţionale a Studenţilor Francezi — întîlnirea cu membrii delegaţiei Uniunii Generale a Studenţilor Tunisieni (U.G.E.T.) a debutat, firesc, cu impresiile oaspeţilor despre ţara noastră.

HABIB BARBOURA, conducătorul delegaţiei, membru al comisiei administrative a U.G.E.T., remarca cu satisfacţie amploarea dezvoltării economice şi sociale a ţării noastre : „Înaintaţi cu paşi siguri şi mari spre progres. Iată imaginea ce-am avut-o vizitînd atît uzinele de camioane „Steagul roşu" din Braşov cît şi Cooperativa agricolă Barca din raionul Băileşti".

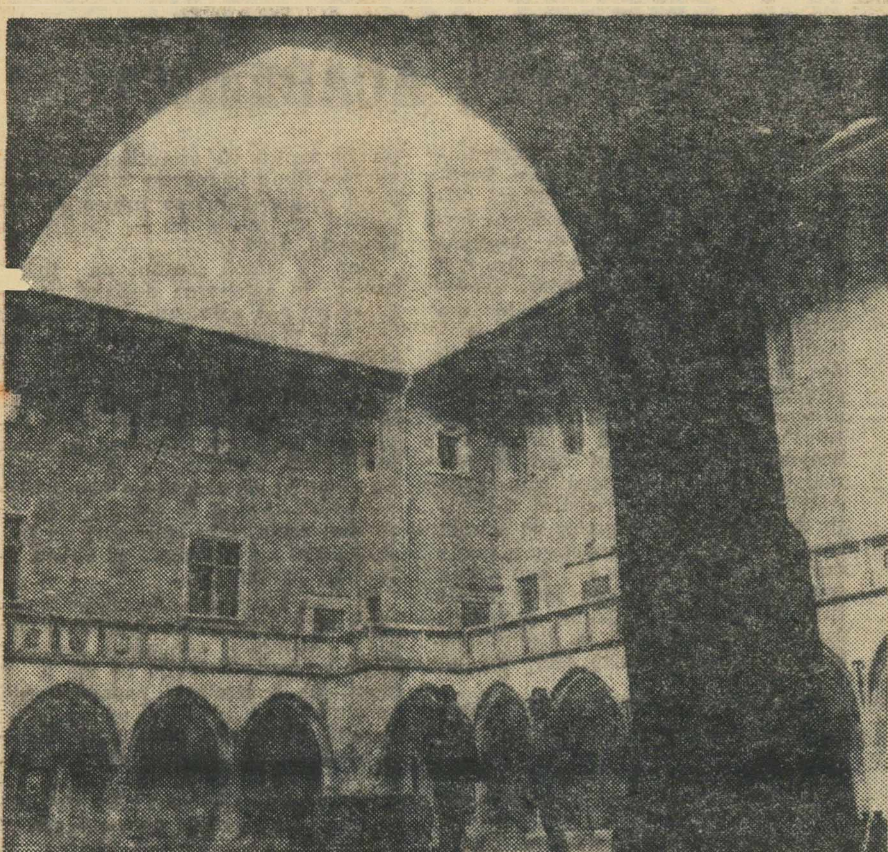
EL AKKARI SADOK, membru al delegaţiei, continuă şirul relatărilor despre zilele petrecute în România prin cîteva referiri la viaţa universitară : „Şcoala superioară românească este fructul dezvoltării generale a ţării şi totodată sămînţa avîntului ei viitor. La institutele politehnice din Bucureşti sau Braşov, la Universităţile din Bucureşti sau Craiova am văzut deopotrivă această legătură indisolubilă dintre economia şi cultura ţării, pe de o parte, şi institutele de învăţămînt superior, pe de altă parte. O deosebită încurajare pentru noi am primit-o constatînd rapida evoluţie şi frumoasele realizări ale celei mai tinere universităţi a ţării, cea din Craiova".

Intervenind în şirul discuţiei Habib Barboura doreşte să precizeze că pretutindeni delegaţia a fost întîmpinată cu adevărat prieteneşte. „Am simţit în strîngerile de mînă, în priviri, în cuvintele rostite, aceeaşi unanimă satisfacţie pentru dezvoltarea relaţiilor dintre ţările noastre. În zilele şederii noastre în România s-a anunţat vestea vizitei preşedintelui Consiliului de Stat, Chivu Stoica, în Tunisia şi am putut observa interesul deosebit pentru continua adîncire a cunoaşterii şi bunelor raporturi dintre ţările noastre. Legăturile dintre U.A.S.R. şi U.G.E.T. aduc o modestă dar reală contribuţie acestei cauze, cu atît mai mult cu cît, în ultimii ani, s-au multiplicat schimburile de delegaţii şi întîlnirile rodnice dintre studenţii ţărilor noastre. Convorbirile avute cu preşedintele Consiliului U.A.S.R., Mircea Angelescu, şi ceilalţi membri ai conducerii U.A.S.R. ne-au întărit convingerea că între organizaţiile noastre există numeroase poziţii apropiate în ceea ce priveşte platforma de cooperare în mişcarea internaţională studenţească. Vizita în România a transformat în certitudini speranţele ce le aveam că în viitor relaţiile dintre organizaţiile noastre se vor întări şi mai mult".

Am aflat în continuare de la oaspeţii noştri multe date interesante despre universitatea tunisiană, despre U.G.E.T. şi studenţii tunisieni. Iată doar cîteva succinte spicuiri. În afară de publicaţii ale universităţilor (cum e, de pildă, „Omul de ştiinţă" — revista Facultăţii de ştiinţe naturale şi matematici), U.G.E.T. publică pentru cei 9 000 de tineri din facultăţile ţării „Studentul tunisian", cu 6 apariţii pe an, în cîte 7 500 exemplare. Revista — care va începe nu peste mult timp să apară lunar — tratează problemele de orientare ale activităţii studenţeşti, publică dezbateri pe teme cum sînt „Rolul social al Universităţii", „Universitatea şi dezvoltarea", anchete sociale, informaţii.

O amploare deosebită a luat-o şi activitatea artistică. Formaţiile teatrale, de folclor şi muzicale tunisiene au participat la Festivalurile magrebiene din Alger, Tunis şi Maroc, iar de trei ani şi-au confruntat talentul în cadrul Festivalului de la Nancy. Piesele „Prăpastia" şi „Cocoşul alb" (autor este studentul Bechir) au prilejuit interesante realizări actoriceşti şi regizorale, bazate pe o interpretare modernă a tradiţiei. Aceste prime informaţii vor fi urmate — aşa cum ne-au promis colegii tunisieni — de date mai ample ce ni le vor trimite, ca încă o manifestare a legăturilor fructuoase dintre organizaţiile noastre.

M. F.



Una dintre cele mai vechi clădiri studenţeşti este cea a Facultăţii de medicină din Cracovia : 600 de ani.

Fotografie de la faţa locului de Emil COJOCARU

Cu profesorul Henry C. Harris despre România

Domnul Henry C. Harris este profesor la Facultatea de agronomie, Institutul de alimentaţie şi ştiinţe agricole din Gainesville, Universitatea din Florida, Statele Unite. Cu prilejul scurtei vizite în România în vara anului 1966, cînd împreună cu soţia a văzut Valea Prahovei şi Bucureştiul, l-am solicitat să ne răspundă la cîteva întrebări despre Universitatea din Florida şi să ne împărtăşească unele dintre impresiile culese la noi în ţară. Domnia sa ne-a răspuns cu multă solicitudine :

— Fiecare din cele 50 de state ale S.U.A. are două sau trei universităţi. Statul Florida are patru universităţi, dintre care Universitatea din Gainesville — cea mai veche — îşi are începuturile pe la jumătatea secolului trecut.

La universitatea noastră sînt maximum 17.000 studenţi, ceea ce, raportat la cei 45 000 locuitori din Gainesville, dă acestuia un aspect foarte universitar.

În Institutul de alimentaţie şi ştiinţe agricole sînt aproximativ 1500 studenţi, în cadrul facultăţilor de Avicultură, Economie agricolă, Medicină veterinară, Zootehnie, Agronomie ş.a.

După patru ani se poate obţine diploma de specialist, iar după alţi trei ani doctoratul.

— Ce ne-aţi putea spune despre tradiţiile studenţilor dv. ?

— Fiecare facultate îşi are mascota ei. Noi avem un aligator... Se fac de asemenea caricaturi pe seama celorlalte facultăţi.

La începutul anului universitar rectorul urează bun sosit studenţilor. Se inaugurează astfel ceea ce numim „freshmen weak" (săptămîna bobocilor), în cursul căreia studenţii noi încep să cunoască şi să se acomodeze cu universitatea.

— În cursul şederii dv în Bucureşti aţi avut prilejul de a vizita complexele studenţeşti de la Grozăveşti şi Regie. V-aţi exprimat admiraţia pentru parcurile cu flori de acolo. Ce alte impresii ne mai puteţi împărtăşi ?

— Vizita la căminele studenţeşti s-a dovedit foarte interesantă. Din mai multe puncte de vedere aş putea spune că există o asemănare cu căminele studenţilor americani.

În Statele Unite în cămine se află cam acelaşi gen de mobilă, de asemenea sînt 2—3 studenţi într-o cameră. Linia arhitectonică este puţin deosebită.

— Dar cu privire la Institutul agronomic din Bucureşti, al cărui oaspete aţi fost, ce ne puteţi spune ?

— Mă simt foarte norocos de a fi avut posibilitatea unei vizite la Institutul agronomic, din Bucureşti, iar conversaţia cu dl. profesor Martin, prorectorul institutului, a fost deosebit de plăcută. Facultăţile institutului dv. şi natura cursurilor sînt asemănătoare cu ale noastre. Sînt într-adevăr impresionat favorabil de ceea ce am văzut acolo... Se observă o înaltă calitate... Aş fi dorit numai să fi avut posibilitatea de a sta mai mult... Cercetătorii Institutului agronomic au o seamă de publicaţii... se pare că sînt foarte activi... Din păcate timpul meu redus nu mi-a permis o şedere mai lungă.

— Cum vi s-a părut Bucureştiul, Valea Prahovei ?

— În turul oraşului Bucureşti am văzut lucruri foarte interesante. Aveţi multe muzee aici.

Peisajul alpin din România este minunat.

Am observat o agricultură în plin progres.

Îmi exprim dorinţa sinceră de a revedea aceste meleaguri. Am petrecut la dv. un timp plăcut !

Constantin ROMAN

CRONICA MICROBISTULUI

DIN NOU ARE CUVÎNTUL TOVARĂŞUL TEAŞCĂ

(II)

Publicăm în acest număr partea a doua a articolului scris pentru noi de antrenorul Constantin Teaşcă, pe tema : „Încotro se îndreaptă fotbalul mondial ?“

– Siguranţa, mai întîi...

Se pare că, momentan, multe echipe abandonează orice idee de victorie şi se străduie numai să ofere o rezistenţă onorabilă adversarului, „ciupindu-i" pînă la urmă un punct. Or, voinţa de a se apăra, dacă corespunde unei măsuri de prudenţă, nu trebuie să excludă eventualitatea victoriei. Dacă echipa îşi rînduieşte liniile ei, să o facă pentru a nu construi pe nisip. Dacă ea construieşte un zid, să o facă pentru a spijini atacul de pe o bază de plecare mai solidă. Dacă se retrage, să o facă pentru a se organiza mai bine în intenţia de a contraataca... Să nu se uite necesitatea aspiraţiilor contemporane ale fotbaliştilor, de a fi răspunzători la misiunile alternative de atac şi apărare. Spiritul jocului modern cere să nu vedem : portari care degajă „cu ochii închişi", ca pentru a auzi mai bine aplauzele care salută intervenţiile lor ; fundaşi lipiţi orbeşte de adversari şi degajînd la întîmplare ; mijlocaşi care să lanseze sau să împingă balonul afară ; înaintaşi reduşi numeric şi izolaţi, luptîndu-se disperaţi pentru a marca. În schimb, spiritul jocului modern cere să vedem curent : portari ieşind oportun pentru degajări cu mîna ; fundaşi pasînd cu precizie mingi lesne de interceptat şi „urcînd ca să sprijine atacul şi, mai ales, să tragă la poartă ; mijlocaşi care „să fabrice" fotbal fără încetare, prin activitatea lor pe tot terenul ; înaintaşi uniţi sufleteşte şi pasionaţi pentru gol. Graţie activităţii colective a jucătorilor, legată şi coerentă, golurile să se înscrie logic şi nu întîmplător.

– Eliminarea timpilor morţi

Această misiune uriaşă a fost elaborată în timp în triunghiul interi-mijlocaş—central ofensiv („Gulă"), în „careul magic" al interilor şi mijlocaşilor din WM, iar acum tinde să oblige toţi jucătorii. Prin acestă acţiune clară, echipa va atinge fotbalul adevărat, proscriind gesturile inutile, îndreptînd cursa balonului către porţi, evitînd driblingul prelungit, care frînează. Această eliminare a timpilor morţi va oferi atacantului vîrf un cîmp de alergare sau de şutat înainte ca sistemul defensiv să poată să se constituie. Într-adevăr, prin viteza jocului şi viteza de cursă se va ajunge la desfăşurarea firului jocului într-o mişcare irezistibilă. Cu atît mai mult cu cît va trebui ca toţi să contribuie la transmiterea rapidă a baloanelor, lesne de utilizat pentru orice atacant ajuns în vîrful ofensivei. Bineînţeles, cu condiţia ca acesta să ocupe poziţii corespunzătoare de a le primi, dar, mai ales să se străduie pentru finalizarea lor. Este şi aceasta înscrisă în spiritul jocului. Căci mîine jocul nu mai poate face faţă numai prin acţiuni individuale, ci prin acţiuni colective, pline de vigoare şi cu rapiditate, datorită calităţilor tehnice si morale care au şi apărut.

– Jocul extremelor

Ne-am oprit în final să analizăm evoluţia „aripii" fiindcă din ceea ce s-a văzut în „Anglia '966" se pare că extrema a devenit un lux inutil. Or, ignorarea sau indiferenţa faţă de problemele tactice riscă de a crea în echipe iluzii pe cîte un rezultat ce apare onorabil uneori.

Anglia a jucat fără cele două extreme : R.F. Germană a jucat numai cu Emmerich ; Portugalia a acţionat cu Simoes ; U.R.S.S. i-a permis lui Cislenko — singura sa extremă — să joace clasic (la tuşă, driblinguri, centrări şi şuturi la poartă) ; Ungaria a jucat cu ambele extreme ş.a.m.d. Din această prezentare se vede că rolul extremei a fost la fiecare echipă „interpretat" altfel. Fiecare a considerat că transformarea acestui post este de natură calitativă şi de aceea a părut bizar că aproape în fiecare echipă extremele au manevrat schimbat.

Pînă ne spunem părerea, să trecem în revistă evoluţia „aripei" în decursul anilor :

1920 — „aripa" a fost o „maşină de centrat". Ea avea posibilitatea să strălucească, uneori însă era uitată la tuşă.

1930 — „aripa" coboară spre „centru". Extrema tip era atacantul rapid şi pătrunzător, însărcinat să degajeze apărarea şi să creeze spărturi.

1935-1940 — extrema „marchează goluri". Este rolul cerut în WM, cînd aripa trebuie să fie puternică, rapidă, mergînd drept spre poartă cu obiectivul să marcheze. Într-adevăr, aripa care era un element de diversiune şi apoi de debordare a devenit în momentul acela un adevărat marcator de goluri, un jucător solicitat la cea mai mică ocazie, tehnician bun însă mai ales foarte realist.

1945-1950 — aripa „vîrtej" — aceea care participă la jocul întregului atac. Ea caută balonul sau îl solicită în toate sensurile. Înseamnă că valoarea şi randamentul ei au fost mai ales în funcţie de personalitatea interului.

1955 — aripa — „jucător de mijlocul terenului". Suferind influenţa interului a migrat, căutînd să ocupe poziţii în centrul terenului, lăsînd locul liber.

1962 — aripa „apărător" — este paradoxul fotbalului actual ca numele posturilor să nu mai aibă semnificaţia de la originea fotbalului. Aripa „apără" acum, interul este vîrf, centrul atacant joacă retras, fundaşul lateral atacă ş.a.m.d.

Privită aşa „aripa" ne apare în lumina adevăratelor preocupări, tinzînd să fie elementul de viitor cel mai revoluţionar. De aceea nu trebuie anulate „gurile de foc" de pe margine, fiindcă întotdeauna „jocul pe extreme" a fost periculos ! Oricum, tactica îşi are contribuţia ei la rezultatul meciului : dar mai ales obligă posturile la zone din ce în ce mai largi de controlat pentru jucători. Subliniem cu satisfacţie necesitatea apariţiei fotbaliştilor polivalenţi. Printre ei se numără şi „aripa", considerată „rudă săracă" pînă mai ieri. Deşi era un post extrem de dificil de jucat, uneori avea tendinţa să se gîndească că a fost uitat. Cu atît mai mult cu cît un jucător accidentat, se „plantează“ greşit tot pe această porţiune de teren.

De aceea în spiritul jocului modern, dintr-un jucător intermitent cum a fost, aripa trebuie să devină jucătorul constant, uneori constructor, alteori finalizator. Grosso modo ! Să plece din urmă, să se sprijine pe apărare şi s-o ajute dacă este nevoie, să construiască folosind la maximum „1-2"-iul, să se străduie să sosească în cursă înaintea fundaşului advers pentru a permite crearea demarcajului în profunzime, mai uşor pe margine decît pe centru. Iar de unde era „ţinta“ interilor, acum să devină ţinta jucătorilor. Şi procedînd aşa „extrema" de astăzi va fi marele ilustru de mîine...

Am scris aceste rînduri intuind că fotbalul va purta amprenta profund impregnată a forţei dirijate, orientate, în care totul concură spre acelaşi scop, fără să lase nimic hazardului. Dar şi în dorinţa ca tinerii noştri jucători, a căror perspectivă prevesteşte „zori de aur". să ştie că pentru a fi în „spiritul jocului" se cere mai înainte de toate o condiţie : pasiunea !



Se-apropie ! O săptămînă, două şi... gata ! Mai aveţi puţintică răbdare, dragi microbişti !

S-A TRECUT PREA MULT DE „SFERTUL ACADEMIC“

După cum aflăm din instrucţiunile comune ale Ministerului Învăţămîntului, Uniunii de Cultură Fizică şi Sport şi U.A.S.R. privind îmbunătăţirea organizării şi desfăşurării activităţii de educaţie fizică şi sport în rîndul studenţilor, „cheltuielile necesare pentru organizarea activităţilor sportive la nivelul centrului universitar vor fi suportate din planul de cheltuieli al unei instituţii de învăţămînt superior desemnată de Ministerul Învăţămîntului". Se mai adaugă în anexa 4 a acelorași instrucţiuni (nr. 36 106/ martie 66) că „pentru întrecerile sportive din cadrul fiecărei instituţii de învăţămînt superior se acordă premii pe discipline sportive la competiţiile „Cupa anilor I“... sau „pentru întrecerile sportive între instituţii la nivelul centrului universitar se acordă premii la disciplinele la care sînt cel puţin trei echipe în concurs“.

Iată însă că la Cluj „Cupa anilor I“ nu s-a putut desfăşura la toate disciplinele, deoarece ministerul nu a alocat suficiente fonduri ; din acelaşi motiv la Iaşi nu s-au ţinut de loc „Cupa anilor I“ și faza pe centru a campionatelor universitare. Unele campionate ale Universităţii din Bucureşti s-au amînat... La Timişoara situaţia e similară. Mai mult decît atît, nu au fost nici măcar înminate premii cîştigătorilor unor concursuri — fiindcă în multe centre universitare, în ciuda „obstacolului“, s-au organizat totuşi competiţii.

Întreaga situaţie îşi are explicaţia în faptul că amintitele hotărîri au fost luate în martie 1966, iar bugetul ministerului se întocmise — pentru un întreg an — înainte de ianuarie 1966.

Dar se ridică semnul de întrebare : la semnarea deciziei în vigoare nu s-a prevăzut ce va urma ? Ori s-a presupus, aşa cum şi noi presupunem, că toate bugetele se întocmesc înainte de 1 ianuarie — şi ca atare fondurile acestea trebuiau să fie planificate undeva. Dacă ministerul n-a putut interveni cu unele modificări, înseamnă că nici cei care au finanţat desfăşurarea competiţiilor sportive **pînă** în martie 1966 nu puteau recurge la returnări de fonduri ; sau nu era cazul să obţină aprobări pentru ele...

În fine, Centrul universitar București, fără a-și pierde cumpătul, și-a zis : „Amînăm concursul de schi după 1 ianuarie 1967“. Şi aşa a şi făcut. În 8 ianuarie reprezentanţii institutelor bucureştene urmau să-şi dispute întîietatea pe albul covor al pîrtiilor din Predeal. Spre stupefacţia tuturor însă, Ministerul Învăţămîntului n-a avut nici de astă dată fonduri pentru concurs, aşa că întrecerile s-au amînat pentru o dată care se va anunţa ulterior ! Probabil că aceasta se va întîmpla la anul, deoarece se apropie „Campionatul republican studenţesc de schi“ (ultima „fază“ a concursului!!!).

Ni se pare că e cazul ca, după 10 luni de la semnarea de însuși ministrul învăţămîntului a instrucţiunilor, acestea să intre în vigoare.

Dana VLAD

COLEGIUL DE REDACŢIE

Redactor şef : NICULAE STOIAN

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învăţămîntului ; acad. prof. GHEORGHE MIHOC ; acad. prof. N. PETRULIAN; acad. prof. N. TEODORESCU; conf. univ. CORNEL PACOSTE; EMIL GHIŢULESCU; NICOLETA TOIA — studentă; PETRE POSTOLACHE; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacţie; FRED MAHLER

Tiparul : Combinatul poligrafic „Casa Scînteii" Bucureşti. Redacţia : Str. Brezoianu, 13. Telefon : 14 02 15.